

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

A HIT NEMES HARCA

Ez a digitális könyv önálló írások gyűjteménye, amelyek külön-külön elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon

TARTALOM

Az élet és halál törvénye

A világ ellenség!

Tisztítsátok meg magatokat!

Hogyan ismerhetjük meg az Atya akaratát?

Az igazságban való járás tesz szabaddá

Isten munkája vagy az ördög támadása?

A Sátán kikért titeket

Az igazság által leszél erős

Sok baja van az igaznak

Felelősek vagyunk egymásért

A hosszú élet titka

Tanmese a kegyelemről

Az élet és a halál törvénye

„Nincsen azért immár semmi kárhoytatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. ...hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Szellem szerint. Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Szellem szerint valók pedig a Szellem dolgaira. Mert a testnek gondolata halál; a szellem gondolata pedig élet és békesség. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem szellemenben, ha ugyan az Isten Szelleme lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Szelleme, az nem az övé. Hogyha pedig Krisztus ti bennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a szellem ellenben élet az igazságért. De ha Annak a Szelleme lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek lakozó Szelleme által. ... ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldököltétek, éltek. Mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai. ez a Szellem bizonytságot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. a Szellem is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Szellem esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászokdásokkal.” Róma 8:1-26.

Imádkozás közben az élet és a halál, mint két egymástól jól megkülönböztethető állapot jelent meg a gondolatomban. Az Úr több ígét hozott fel bennem és arról kezdett tanítani, hogy ez a két egymástól jól megkülönböztethető állapot ugyanis egymással szoros kapcsolatban is van: az egyik a másiknak előzménye, ill. a másik az elsőnek következménye. Mi hívők általában úgy gondolunk erre az újjászületéssel kapcsolatban, mint két egymást kizáró dologra és egyszeri eseményre. Az Úr azt magyarázta nekem, hogy ez a két állapot nem választható el mereven egymástól és nem csak egyszer bekövetkező események az életünkben. Ezeket nem csak egyszer – a megtéréskor (újjászületéskor) – éljük át, hanem folyamatosan, az életünk minden napján. A testet halálba adva, folyamatosan új életben kell járnunk: ezt jelenti a kereszthordozás. A halál és az (új) élet egyidejűleg és folyamatosan munkálkodik bennünk és hatnak egymásra. Ha Jézus Krisztusnak a kereszten győztes szelleme (a feltámadás szelleme és ereje) beáramlik az éltünkbe, az élet törvénye győz a halál törvénye (a bűnnek teste) felett, a test halálba adása pedig erősíti ezt az új, feltámadott életet. A feltámadás szelleme segítségünkre van a mi erőtlenségünkben a halálban tartani a testet, ami saját emberi akaratunkból nem megy. Az új (feltámadott) élet hordozza a feltámadás erejét, ami folyamatosan erőt ad nekünk a mindennapi életünk nehéz helyzeteiben, hogy győztes, gyümölcsöző és minden utunkban szerencsés keresztyén életet tudjunk élni.

Tudjuk, hogy a hívő ember számára a test halálba adását a testi vágyaink (óember) halálba adása jelenti, a feltámadást pedig a szellemünk megelevenedése. Ezt követően

válunk képessé Istennel, mint Szellemmel kapcsolatba lépni és megízlelni az örök élet valóságát. A feltámadás erejében járni, a szellemi ajándékok működése által jeleket és csodákat tenni csak az képes, aki „átment a halálból az életbe”. Ezt úgy is mondhatnánk, hogy nincs feltámadás (és örök élet) a test halálba adása nélkül. Pál apostol így írt erről a Szent Szellem által ihletve:

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én (az önző emberi természet), hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.” Gal. 2:20

„Eltemetettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsőisége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” Róma 6:4

Itt is látjuk, hogy megtörténik egy halálba adás (megfeszítés) és azt követően annak az állapotnak egy folyamatos fenntartása. Élek többé nem én (az óemberem, az egóm), hanem Krisztus él bennem folyamatosan. Itt alapvetően nem a test valóságos, fizikai halálba adásáról van szó (ilyet is átélhet valaki, mint ahogyan Krisztus is valóságosan meghalt), hanem arról, hogy a testünk kívánságait adjuk halálba. A „testi kívánságokat a szellem által megoldökölve” az óemberi (testi) természetünket folyamatosan a halál (érzéketlenség) állapotában tartjuk, hogy ne „a test kívánsága és az élet kérkedése” irányítsa a mi mindennapi életünket, hanem Isten szelleme: *„Mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai.” Róma 8:14*

Ezt jelenti valójában a *folyamatos kereszthordozást*, amiről az ige hangsúlyozottan többször is beszél, de mi keresztyének erről többnyire nem szeretünk hallani. E nélkül azonban nincs keresztyén élet:

„Mondja pedig (Jézus) mindenknek: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” Lukács 9:23.

„És valaki nem hordozza az ő keresztyét, és én utánam jó, nem lehet az én tanítványom.” Lukács 14:27.

A „halálon való átmenetel” (önmagunk halálba adása) nem egy extra igény tehát a keresztyén életünkben, hanem egy alapkövetelmény, mert annak megtapasztalása nélkül lehetetlen új életben járni és megteremni mindazokat a „gyümölcsöket”, amiket egy keresztyén ember spontán módon megterem:

„Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” János 12:24

Ez a kijelentés az eredményt feltételhez köti: a feltétel a halál. A halál állapota garantálja a gyümölcstermést. Nekünk nem kell tehát azon fáradoznunk, hogy hogyan és milyen gyümölcsöt teremjünk, hanem arra kell fordítani a figyelmünket, hogy a test vágyait folyamatosan a halál állapotában tartsuk, megoldököljük szellem által, és

akkor meg fogjuk tapasztalni a szellem gyümölcseit. Ha azonban nincsenek Krisztushoz illő gyümölcsök az életünkben, akkor Isten szemében az ilyen élet semmit sem ér: *kivágattatik és tűzre vettetik*.

„A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért *minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik*.” Máté 3:10.

Ugyanerről szól a szőlőtő példázata is, ahol Jézus a szőlőtő és nekünk, mint *szőlővesszőknek* Jézusba kell belegyökereznünk. Az ígéret ott is hasonló. Amely vessző nem terem gyümölcsöt, azt a szőlősgazda levágja és tűzre dobja. Alkalmazza azonban a visszametszést, a próbákat is az életünkben, amik azért vannak, hogy még több gyümölcsöt teremjünk.

A „jó földbe esett gabonamag elhalása”, egy elültetett fa gyökérzete, a szőlőtő (Krisztus) a garancia arra, hogy jó gyümölcsöt teremjünk. Az Úr azt magyarázta nekem, hogy megtérésünkkel halálba adjuk az őembert és a Szent Szellem által újjászületünk. Sokan azonban ezen egyszeri (15-20 évvel ezelőtt megtörtént) halálba adott élet (megtérés), és újjászületés után éveken keresztül egy erőtlenségre keresztyén életet élnek. Vannak viszonylag szellemileg friss időszakok és vannak sivár, kiszáradt időszakok. Ez jellemző többnyire a legtöbb újjászületett hívő életére.

Amiért viszont erről most írok, annak az oka az, hogy ez ne így legyen és nem elég ezt egyszer a megtérésünk alkalmával átélni, mert ez a gabonamaghoz, a fához hasonlóan egy folyamatos élet kell, hogy legyen. Ha ugyanis a fa elszárad és gyümölcsöt nem terem, az Jézus számára értéktelen. Számunkra sem közömbös, hogy az ilyen fát a jó gazda kivágja, ami azt jelenti, hogy gyümölcstermés nélkül megszűnik számunkra az örök élet reménye: el kell tehát várnunk magunktól a folyamatos gyümölcstermő életet. Ehhez azonban a 'gyökerünket' mélyre kell eresztenünk, mint a „folyóvíz mellé ültetett fa”, hogy folyamatosan virágozzon és *idejekorán* gyümölcsöt teremjen.

„Boldog ember az, aki *nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül; Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét*, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lesz.” Zsoltár 1:1-3

Ez a kép jellemzi a gyümölcsöző keresztyén élet lényegét.

Miről is beszél ez az ige?

Először is fontos, hogy kikkel és miben vállalunk közösséget, kiktől és mitől akar Isten elszakítani bennünket. Ha nem szakítottuk el magunkat a világtól, akkor nem adtuk halálba az emberiséget! Ez kell, hogy az első legyen az életünkben. Ha ez nem történik meg, akkor folyamatosan az emberiséget tápláljuk, ami lehetetlenné teszi a szellemi életet és a gyümölcstermést.

Másodszor – miután eleget tettünk az első feltételnek – csak azt követően leszünk képesek arra, hogy tudjunk gyönyörködni az Úr igéjében és tudjunk gondolkodni (elmélkedni) arról éjjel és nappal. Tehát folyamatosan ez kell, hogy kitöltse a gondolatainkat kiszorítva onnan a világ dolgairól való gondolkozást. Mit jelent a folyóvízbe eresztetni a gyökerünket? Mélyére kell hatolni Isten igéjének nemcsak megismerésében (olvasásában), hanem elmélkedve gondolkodni azon, megérteni és megcselekedni azt. A keresztyén élet egy megélt élet kell, hogy legyen. Az ígét akkor értjük meg igazán, ha engedelmeseek vagyunk, és amit megértettünk azt meg is cselekedjük. Így válik bennünk valósággá (igazsággá) az ige. A szellemünknek a folyóvízzel való kapcsolata, az élő Jézussal való folyamatos kapcsolatot jelenti. *Vele lenni*, ahogyan az jellemző volt az első apostolokra, és ahogyan azt a Máriáról és Mártáról szóló történetben Mária esetében is látjuk. Vannak szükséges dolgok, amiket el kell végeznünk, de ez nem akadályozhat bennünket abban, hogy folyamatosan Jézusra szegezzük a tekintetünket és az Ő igéjéről gondolkozzunk éjjel és nappal.

Mi tehát a gyümölcsöző keresztyén élet titka?

- elszakítani magunkat a világtól (nem engedni, hogy beáramoljon az életünkbe),
- figyelmünket állandóan az Úrra szegezni és vele lenni,
- gondolkodni (elmélkedni) az Ő igéjén éjjel és nappal,
- meghallani az Ő hangját,
- és megcselekedni azt.

Az életünk egy növényhez, fához hasonlóan így tud folyamatosan gyümölcsöt teremni, mi pedig egy gyümölcsöző életet élni. Ezen felül Isten azt is megígérte számunkra, hogy minden munkánkban jó szerencsések leszünk.

Kívánhatunk ennél többet?

Az Úr hű és igaz. Betartja az ígéreteit és gondoskodik rólunk. Dicsőség neki érte!

A világ ellenség!

Az Úr az utóbbi időben nagyon hangsúlyossá tette számomra, hogy mennyire veszélyes a hívőkre, a gyülekezetre nézve a „világgal való barátkozás” és a világtól való teljes elválasztottság hiánya. Nem sok tanítás hangzott el erről az utóbbi években.

Az egyház és mi is korábban abban a hitben voltunk és sokan még ma is, hogy „a gyülekezet az evangelizálások és szellemi harcok alkalmazása által meghódítja a világot”, de közben a gyülekezet nem vette észre, hogy alattomban (sok, apró, finom, világias dologgal behálózva) a világ hódította meg a gyülekezeteket. Ezért erőtlének ma a személyes hívó életek és a gyülekezetek, mert ma már sok dologban ők is a világhoz hasonlóak.

Számomra az elmúlt időszakban az vált nagyon erőteljessé, hogy a hívők egyáltalán nincsenek tudatában és nem veszik komolyan a világgal való barátkozás (az életükben megengedett világiasság) veszélyeit. Mi hívők ugyanis és a gyülekezet a „világból kihívottak” (elválasztottak, szentek) kell, hogy legyünk és ezt nagyon komolyan kell vennünk!

A világ fejedelme (uralkodója) a Sátán, és ha a világ, világiasság teret nyer a személyes hívó és a közösségi életünkben, akkor már bent van és rabol az ellenség Isten népe között.

Sok hívő nem tulajdonít jelentőséget a világias dolgoknak az életében, pedig az ige szerint ez ellenségeskedés Istennel; az ellenséggel való lepaktálás, megegyezés. Úgy látom, hogy a világ, a világias dolgok a Sátán „trójai falova”, előretolt bástyája, amin keresztül behatol, becserkészi, behálózza és gúzsba köti a hívők életét és tönkreteszi a hívő közösségeket. Nem voltak korábban tanításaink a világ és hívő élet kapcsolatának komoly veszélyeiről. A gyülekezet sok esetben tudatosan sokkal inkább világra akart hasonlítani, hogy így „csalogassa be” a világi embereket a gyülekezetbe, így tegye elfogadhatóvá a gyülekezetet a világból jövő emberek számára. Ez sajnos sikerült is; becsalogatta, behozta a világot a gyülekezetbe és most rabol az ellenség a gyülekezetben. Mindannyian ismerjük az ígét, de mégsem tudatosodott bennünk, hogy

- „...a világgal való barátkozás ellenségeskedés Istennel”?

„Parázna férfiak és asszonyok, **nem tudjátok** (?), hogy **a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel**? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” – Jakab 4:4

- Mi nem e világból valók vagyunk, nem ennek a világnak a fiai vagyunk, mert a világ fiai az ördög fiai,
- Mi a világból kihívottak, elválasztottak (elszakítottak) kell, hogy legyünk: „szakasszátok el magatokat ettől a gonosz nemzetségtől”, (Ap.csel. 2.40)

- Nekünk nem szabad, hogy bármi közösségünk, egyezségünk legyen a világ (Bébiál) fiaival

„...mi egyezsége Krisztusnak Bébiállal? ...” 2 Kor. 6:15

- Isten igéje tiltja, hogy mi alkalmazkodjunk vagy bármi módon hasonlóná váljunk a világhoz

„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” Róma 12:2

Nagyon sok figyelmeztetés van az igében, amit mi hívők nem nagyon veszünk komolyan, pedig ez örök „élet és halál kérdése”.

Ez akkor válik teljesen komollyá számunkra, ha ezt az életünk és a gyülekezeti élet minden területére, konkrétan megvizsgáljuk, leleplezzük a világ munkáját a személyes életünkben és a gyülekezet életében és alkalmazni kezdjük ezeket az igéket. Le kell leplezni sok mindent és változtatni kell. Szenteknek (elválasztottaknak) kell lennünk, mert az Úr is az.

„Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is **szentek legyetek teljes életekben**; mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” 1Pét 1:15-16

Mi semmiképpen sem szabad, hogy a világhoz alkalmazkodjunk, mert az a „széles út” és a pokolra vezet. Nekünk a Szellem által megöldökölve LE KELL GYŐZNÜNK A VILÁGOT (világi dolgokat az életünk minden területén) és a „keskeny úton” járni, mert a VILÁG HALÁLOS ELLENSÉG!

Ajánlom mindenkinek elolvasásra Paul Washer „Tíz kifogás a mai modern gyülekezetekkel szemben” című szolgálatának írásos anyagát magyar fordításban, ami sok részletet megvilágít ezzel a kérdéssel kapcsolatban. Ha ezt az írást elolvassuk (<http://keskenyut.wordpress.com/?s=t%C3%ADz+kifog%C3%A1s>), akkor rájövünk, hogy a világ észrevétlenül már sok területen meghódította a gyülekezeteket és kirabolta a hívők személyes életét. Ez az írás végigmegy a gyülekezeti élet sok területén, megmagyarázza és leleplezi az ördög munkáját. Paul Washernek ki kellett menni Peru őserdeibe ahhoz, hogy az Úr meg tudja mutatni neki ezeket, hogy ne fertőződjön meg azoktól, amikben nekünk és sokaknak éveken keresztül része volt és még mindig része van. Nem is vagyunk igazán tudatában annak, mennyire fertőzöttek vagyunk a világtól! Isten gyűlöli azt, ami a világban van, de minket szeretne megmenteni, megszabadítani a gonosz nagy hitetéséből.

„Tisztítsátok meg magatokat!”

Ez volt a parancs, amit Józsué kiadott, amikor Izrael népe felsorakozott a Jordán partján, hogy bevonuljon Kánaán területére és birtokba vegye azt a földet, amit Isten nekik ígért. A nép engedelmes volt és megtisztították magukat. Isteni csoda történt, mert a megáradt Jordán kettévált és a nép átmenve a Jordánon letáborozott Jerikó, a leg-erősebb – fallal körülvett – város előtt.

Józsué mindent Isten vezetése alapján cselekedett és az egész hadra fogható néppel felvonult Jerikó ellen. Az Istentől kapott ‘részletes haditervet’ követve bevette Jerikót és nagy zsákmányt szerezve dicsőséges győzelmet aratott.

A második célpont a jelentéktelen kis település, Aj volt. Józsué most emberekkel tanácskozott és megegyeztek, hogy csak egy kis létszámú csapattal vonulnak fel Aj ellen. Az eredmény: csúfos vereség. Józsué rögtön keresni kezdte a vereség okát.

Isten figyelmeztette Józsuét, hogy bűn van a táboron belül, és ezért történt a vereség. Azonnal elkezdte a „vizsgálatot” és hamar kiderült, hogy a Jerikó birtokba vételekor zsákmányolt – Úrnak szentelt – javakból Ákán megtartott magának egy babiloni köntöst és több ezüst és arany rudat, amiket a sátrában ásva el. Amikor ez kiderült, Józsué leállította a további keresést, mert bizonyos volt benne, hogy ez volt a vereség oka: egyetlen ember bűne a nép között, akit elcsábított a vagyon és a világi kívánságok. Ákán és egész családja méltó büntetésben részesült. A megtisztított nép ezt követően teljes létszámmal vonult fel Aj ellen, és győzelmet is aratott. Ennyit jelent egyetlen ember bűne Isten nép között és ilyen hatással van az ellenség elleni harc kimenetelére. Ezért mondja az ige, hogy **„nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja. Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává...”** 1 Kor. 5:6-7

Józsué tudta ezt és a szerint cselekedett. Úgy tűnik, sokan ma ezt **„nem tudják**. Vagy csak nem akarnak a szerint cselekedni? Ez olyan példa Izrael népe történetéből, amiből tanulnunk kell, annál is inkább, mert hasonló módon megismétlődik a Jeruzsálemi gyülekezet életében is Anániás és Szafira személyében. Ebből is látszik, hogy Isten nem változott, a szentséget nagyon komolyan veszi az ő népe között. Ebből látjuk, hogy szentség nélkül a legkisebb győzelemre sem számíthatunk az ellenség ellen vívott harcban.

Tanuljunk Józsuétól, aki az Úr vezetése szerint cselekedett. Először meg kell tisztítani magunkat, eltávolítani a bűnt a táboron (gyülekezeten) belülről, mielőtt el akarnánk foglalni az Isten által nekünk ígért örökségünket és győzelmet aratnánk az ellenség felett. Úgy tűnik a mai gyülekezeteket is elcsábította „Babilon” szelleme: emberi tanácskozás, a gazdagság és a világi kívánságok utáni vágy. Ha Isten népe új területeket akar elhódítani a világtól, akkor először önmagát kell megtisztítani, eltávolítani a legkisebb bűnt is a „táboron” (gyülekezeten) belülről, hogy győztes lehessen a harcban: birtokba tudja venni az Isten által neki ígért örökségét.

Hogyan ismerhetjük meg az Atya akaratát?

Amikor Jézus itt szolgált a földön mindig azt figyelte, hogy mit cselekedett az Atya, és Ő ugyanazt cselekedete. A János 17.21-ben Jézus arról beszél, hogy *„amint te én bennem Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk”*.

Ez egy mély azonosulása Jézusnak az Atyával, amibe bennünket is bevon, de ennek nem egy öncélú Jézus-követés a célja, hanem ezen messze túlmutató cél. Ez a hívők közötti egységnek az alapja: hogy *„ők is egyek legyenek mibennünk”*. Jézus azért imádkozik, hogy jussunk el az Atyával és a Fiúval való mély közösségre – váljunk eggyé Ő velük és ennek az lesz az eredménye, hogy ez által (automatikusan) megvalósul Jézus és a hívők vágya: a hívők egysége. Ezt a hívők különböző módon akarják elérni: főként emberi, testi módon. Jézus egyértelművé teszi ezt számunkra, sőt elárul egy titkot is arra vonatkozóan, hogyan nyerhetjük meg a világot az Ő számára.

Az Ő módszere nagyon egyszerű, nem kell hozzá semmi trükk, csalafintaság, nagy testi erőfeszítések és izzadások, hanem ha eggyé válunk az Atyával és a Fiúval a Szentlélek által, akkor a világ meg fogja ismerni a keresztyénekben a Krisztust. Egy lepel van a világ szemén és az Atya hatalmazta fel őket, hogy ez a lepel csak akkor hulljon le a világ szeméről, csak akkor ismerhetik fel a hívőkben a Krisztust, ha hiteles módon – az Atyával és a Fiúval való egységben – képviselik a keresztyénséget. A „megismer” szó az igében mindig az egyesüléshez, az eggyé váláshoz kapcsolódik. Eggyé kell tehát válnunk az Atyával és a Fiúval a Szent Szellem által, hogy megismerhessük az Ő akaratát és az Ő akaratában járva hiteles lesz a hitünk és akkor a világ vágyódni fog egy ilyen keresztyénség után.

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (János 13:34-35.)

A mai keresztyénség ennek csak szerény utánzata, ezért nem igazán eredményesek a világ meghódítására tett erőfeszítések.

Sok hívő fél megismerni az Atya akaratát, mert attól tart, hogy olyasmit kér tőle, amit nem szeretne megtenni, de ez egy „gyermek” bizalmatlansága az „atyja” felé; ettől egyáltalán nem kell félni. Még egy gonosz atya is tud jó ajándékot adni az ő gyermekének, mennyivel inkább a mi mennyei Atyánk. (Máté 7.11)

Mások hosszas, kitartó imákban „dörömbölve” akarják megismerni az Atya akaratát és várnak arra, hogy leszálljon a menny és áttörés legyen. Valami miatt azonban ez mégsem történik meg; mert nem jól közelednek Hozzá.

„Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt. Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” Jakab 4.3-4.

Jakab apostol fellebbent egy titkot: nem lehet az Atyához úgy közeledni, hogy közben a világgal is barátságban vagyunk, mert a világ Isten ellensége (!). Ma sok hívő figyelmen kívül hagyja ezt és egyidejűleg mindkettővel barátkozni akar: a világgal és Istennel is, de ez nem megy! Nem akarnak elszakadni a világtól (akarják élvezni, amit a világ nyújt számukra) és ezzel együtt akarják azt is, amit az Atya tud adni számukra: ez egy nagyfokú telhetetlenség! Jakab apostol azt mondja, hogy ez így nem is működik, mert ez *paráznaság* (!)

Nézzünk meg most más igéket is, hogyan jutunk közelebb a megoldáshoz.

Hogyan ismerhetjük meg az Atya akaratát?

Azt a titkot, miről Jakab apostol éppen csak, hogy fellebbenti a fátylat, Pál apostol a Róma levélben részletesen leírja. Leírja azt az utat, hogyan tudunk eljutni az Atya akaratának megismerésére:

*„Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy **megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.**” Róma 12:1-2.*

Pál apostol itt leírja az Isten akaratának megismeréséhez vezető utat, az egymás után következő lépések megadásával:

1. **szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket, és**
2. **ne szabjátok magatokat e világhoz (szakadjatok el tőle), hanem**
3. **változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy**
4. **megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.**

Ez a javaslat egybevág azzal, amit Jakab is javasol. Ha az Atyához akarunk közeledni, akkor az első lépés a test kívánságainak a halálra adása, elszakadás a világtól. Ha ezt nem tesszük meg, akkor nincs lehetőség a gondolkodásunknak Isten szerint való megújulására sem, ami lehetetlenné tenné, hogy megismerjük Isten akaratát.

Ez olyan fontos kérdés, hogy erről a többi apostol leveleiben is olvashatunk.

Péter apostol így ír erről:

*„Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy **aki testileg szenved, megszűnik a bűntől**, hogy többé ne embereknek (világ) kívánságai, hanem **Isten akarata szerint éljétek a testben hátralevő időt.**”* 1 Péter 4:1-2.

Itt szintén több előrefelé haladó lépést látunk:

1. aki **testileg szenved, megszűnik a bűntől** („a test feláldozása az oltáron”),
2. **hogy ne emberek kívánságai szerint éljünk** (el kell szakadni a világtól),
3. hanem **Isten akarata** szerint.

János apostol szintén beszél Isten akaratának megismeréséről:

*„Aki ismeri az én **parancsolataimat** és **megtartja** azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és **kijelentem magamat annak.**”* János 14:21.

Amit János leír, az egy kicsit eltér a korábbiaktól, de ez nem mond ellent az előbbieknek, hanem gazdagítja az ott leírtakat.

1. **Meg kell ismeri** a parancsolatokat (az igét), mert az Úr parancsolatai összhangban vannak az igével és sosem térhetnek el attól (!)
2. Az Isten iránti szeretetünket azzal tudjuk kimutatni, ha **megtartjuk az Ő parancsolatait, vagyis a szerint élünk**,
3. Ha a szerint élünk, akkor egységbe kerülünk az Atyával és a Fiúval és az ilyen embernek Jézus **kijelenti magát**.

Ezen apostoli útmutatások szerint élve megismerhetjük az Atya akaratát. Talán meglepő sokaknak, de az Úrnál az imában való kitartó dörömbölés nem vezet eredményre, ha előzetesen nem töltjük be a szükséges feltételeket.

Mik ezek a feltételek?

Először: a testi – és a világi kívánságokkal való leszámolás.

Másodszor: az Szentírás folyamatos tanulmányozása (ez nem csak olvasás, hanem megértés) segít abban, hogy gondolkodásunkat egyre inkább Isten gondolkodásához igazítsuk („újítsuk meg az elménket”).

Harmadszor: az elménk megújítása eredményeként Isten elkezd kijelenti az Ő akaratát.

Negyedszer: A kérdés, hogyan reagálunk Isten kijelentett akaratára? Engedelmeskedünk neki és megcselekedjük azt vagy engedetlené válunk?

Ötödször: az Atya akaratában való folyamatos járás az Ő akaratának folyamatos kijelentését igényli, ami csak akkor valósulhat meg, ha folyamatosan engedelmes-ségben járunk: megcselekedjük az Ő akaratát („megtartjuk a parancsolatait”, amit az Igéből megismertünk).

Isten nem egy titkolózó Isten, Ő akarja megismertetni a gyermekeivel az akaratát, különben hogyan is várhatná el tőlük az engedelmességet? A hiba nem Ő benne van. Nekünk kell betölteni a feltételeket és megtanulni, hogyan közelítsünk Hozzá. Gondoljunk a mi test szerinti atyánkra, ahogy az ige is javasolja, az segít nekünk megérteni ennek működését. Sokkal egyszerűbb ez, mint sokan gondolják: megismerni, bízni benne és engedelmeskedni Neki. Ilyen egyszerű.

Az igazságban való járás tesz szabaddá

„megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket...” János 8.32.

Amikor szabadságról beszélünk, nem teljes – mindentől és mindenkitől való – függetlenségről és szabadosságról beszélünk, hanem arról az igazi és tökéletes szabadságról, amit Isten ígért az Őt szeretőknek. Ez a szabadság megkívánja az Istennek való teljes engedelmességet. Ezzel együtt sok korlátot is tartalmaz, amit Isten az Ő szeretetéből fakadóan állított fel a hívők védelmére, hogy el ne vesszenek, hanem örök életük legyen. Akik valóban hisznek benne és szeretik Őt, azok úgy is tekintenek ezekre a – szívükbe ültetett, parancsolatokban megfogalmazott – korlátokra, hogy azok nem terhesek számukra és örömmel engedelmeskednek azoknak, kifejezve ezzel is a szeretetüket Isten felé.

„Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magam annak.” János 14:21

„Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek.” 1 Ján 5:3

Sok hívő vágyik egy igazi szabadságra, amit valójában sosem tapasztaltak meg. Sokan élnek a hívő életüket éveken keresztül különböző gyülekezetekben, esetenként még szolgálva is, az érzésük mégis az, hogy nem tudnak kiteljesedni az Úrban, sok esetben nincs békességük és nem tudják megtapasztalni a Krisztusban megígért valódi szabadságot.

Jézus azt mondta magáról: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet ...”* János 14.6.

A János 1:14-ben pedig arról olvashatunk, hogy *„És az Ige testté lett és lakozik mi közöttünk ..., aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.”*

Ezekből az igékből az látszik, hogy a hívő életünket *Krisztusban* élve *egy úton* (a „keskeny úton”) járunk, és ez ad *életet* nekünk, ez az örök életre vezető út. Az *út* arra szolgál és azt is jelenti, hogy azon folyamatosan, egy irányban előre felé kell haladni, és ez eredményez egy növekedést Krisztusban. Ha megállunk, vagy végső esetben leterünk az *útról*, akkor az életünk megreked, elszakadunk Krisztustól, és *„amit szellemben kezdtünk el, azt testben fejezzük be”*. *„Test pedig nem örökölheti Isten országát!”* Ezért fontos, hogy – mindenben engedelmeskedve Neki – mindig a (keskeny) úton maradjunk: Krisztusban.

Jézus azonosította magát az Igével, mert Ő a „testté lett Ige”. Hozzá hasonlóan ezt úgy tudjuk megvalósítani az életünkben, ha életünk minden percében az Igével összhangban éljük az életünket. Akit az Úr elhívott és átment a „szoros kapun” az *„átment a halálból az életre”*, és akkor **abban Krisztus él, éjjel és nappal**: *„élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”*. Ez azt jelenti, hogy gondolatainkat és cselekedeteinket

teljes egészében és mindenkor az Ige tekintélye – Krisztus Fősege – alatt éljük, a Neki való teljes engedelmisségben: megéljük az Igét az életünk minden percében és minden helyzetben. Ha így cselekszünk, akkor ránk is igaz, hogy amikor *„meghalunk a régi életünknek és egy új életben járunk”*, akkor az „Ige – bennünk is – testté lesz”, ahogyan Jézus esetében, és ettől leszünk valóban krisztusiak, azaz keresztyének.

Sok hívő rengeteg igét ismer, de a sok éves gyülekezeti tapasztalatom alapján számomra az vált világossá, hogy a hívők sokszor a legismertebb igéket sem élik meg a mindennapi gyakorlatban, és így valójában nagyon kevesen járnak folyamatosan az Igazság útján: a „keskeny úton”. Sok esetben a cselekedeteik azért nincsenek összhangban az igével, mert nem is az igében keresik a választ az életük minden problémájára, vagyis, hogy az életük legkülönbözőbb helyzeteiben mit is mond az ige és hogyan éljék meg azt a gyakorlatban. Az ige egy passzív (nem alkalmazott) ismerethalmaz marad csupán számukra, és a mindennapi életüket attól független pályán mozogva *test módon* élik. Az Ige így nem válik életet adó erővé számukra és nem tud folyamatos növekedést eredményezni az életükben. Ezért sok hívő sajnos évek múltán sem jut el az érett, felnőtt korra, hanem valójában gyermekek maradnak; amiről Pál apostol is ír a korintusi hívőknek. Tudatosítanunk kell magunkban és másokban, hogy ami nem egyezik az Igével az életünkben, az nem az Igazságban, hanem a hamisságban való járás, vagyis letérés a „keskeny útról”, „kilépés Krisztusból”, ami tulajdonképpen *bűn*. Minden eltérés az Ige igazságától – céltévesztés, elhajlás – valójában bűn Isten előtt és engedetlenség Isten felé. Ez nem „szörszálhasogatás”, hanem az Ige igazságához való ragaszkodás és hűség Istenhez, mindenben.

Sok hívő vasárnap délelőtt 2-3 órán át valamilyen kialakult „speciális gyülekezeti gyakorlat” szerinti megél egyfajta „hívő életet”, sajnos nem ritkán képmutatással elfedezve az igazi életét. Erre lehetőségük van, mert sokszor a hívőknek nincs igazán szoros kapcsolatuk egymással és nincs rálátásuk egymás életére. Sokan még soha nem jártak a másik hívő lakásán, nem látták egymás hétköznapijait, nem látnak rá egymás életére. Nem beszélve arról, hogy elterjedt egy veszélyes tév-tanítás, hogy a hívők semmit se ítéljenek meg a másik hívő életében, mert akkor őket is megítélik. Ez a *„Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek”* ige értelmezésének veszélyes kiforgatása. Egy ilyen értelmezés sok – bűnben élő – ember számára kényelmes, és sok hívőt nem ösztönöz arra, hogy megtérjen bűnéből, ezért sok hívőt a pokolra juttat. Ebből is látszik, hogy ez az ördög munkája. Megakadályozza ugyanakkor a tisztán, szentül élő hívőket is abban, hogy bűnben élő hívő társaikat figyelmeztessék és megmentsek őket a kárhozattól.

A hétköznapiakban sok hívő nem fordít kellő gondot arra, esetleg nem is gondol rá, hogy megvizsgálja minden cselekedetét, hogy az összhangban van-e az Igével, vagy van-e bűn az életében. Sajnos a gyülekezetekben az előbb említettek miatt egy „hosszútűrésben elfedező – hamisan értelmezett – szeretetet” gyakorolva nem figyelmeztetnek a bűn rendezésére, ebből adódóan nem is elvárás a tagok felé a szentségben (igazságban) való járás. Az is előfordul, hogy esetenként nem is kapnak gyakorlatias tanítást arról, hogy az élet mindennapi helyzeteiben hogyan éljék meg az igét!

A Krisztus Főségében – az igazságban – való járás azt jelenti, hogy az élet minden területén (beszéd és cselekedetek) valóban az Ige tekintélye, Krisztus fősege alatt éljük az életünket:

- házassági kapcsolatot (beleértve a férj Ige szerinti főségét is),
- a családi élet hétköznapijait,
- a gyerekek nevelését,
- pénzügyeinket,
- a munkahelyen való viselkedést,
- a szomszédokkal való kapcsolattartást...,
- a gyülekezeti tagokkal való kapcsolatot,
- a gyülekezeti élet megélésének módját... stb.

Ha ez nem valósul meg minden területen, akkor ennek eredménye az lesz, hogy a hívők mindennapi életét, és a gyülekezeti összejöveteleken megélt néhány órát sok esetben a világtól átvett „jónak tűnő” dolgok és a gyülekezetekben kialakult – szintén „jónak tűnő” – speciális **szokások** alakítják, amik sajnos sok esetben nincsenek összhangban az igével. Egy ilyen helyzetben valójában nem beszélhetünk igazságban való járásról, mert *„van olyan út, ami az ember szemei előtt jónak látszik, vége mégis veszedelem.”* Példabeszédek 14.12.

Ilyen körülmények között természetes, hogy a hívők ritkán kapnak kijelentést az Úrtól és vakon botorkálnak. Inkább a világra jellemző „jó érzéseik” és a gyülekezeteikben kialakult szokásaik, hagyományaik alapján élik a mindennapi hívő életüket. Az eredmény: egy erőtlen, a világ számára nem világító, hanem inkább ahhoz hasonlító, és ezért nem Krisztust megdicsőítő élet. Elégge elterjedt a hívők között egy világias, testies viselkedés – sokszor ezt használva csaliként és hídként – a világi emberek megnyerésére és „becsalogatására” a gyülekezetbe. Ennek a magatartásnak teljesen téves üzenete van, mert az üzenete a világi emberek felé az, hogy „én éppen olyan ember vagyok, mint te, csak éppen „keresztény”. Ez hazugság! Nekünk teljesen más embernek kell lenni, mert ha *„valaki Krisztusban van, új teremtes az, a régiek elmúltak, íme újjá lett minden”*. (2 Korintus 5.17) Ezt az új, krisztusi természetet kell nekünk teljes erővel sugározni és felkelteni a világ figyelmét és vágyát iránta.

Mi tehát a megoldás a valóságos krisztusi szabadság megtapasztalására?

„És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket. ... Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. A szolgál pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” János 8:32-36

Sokszor az igazsággal való megalkuvásban megélt gyülekezeti élet nagyon kényelmes mind a vezetők, mind a tagok számára és sokan nem is szeretnék ezen változtatni. Tudjuk azonban, hogy *„Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint embereknek”* vagyis az Ige tekintélyének való engedelmesség mindenekfelett áll és ez ad igazi szabadságot. Igaz, hogy aki valóban az igazságban akar járni, az meg fogja tapasztalni,

hogy az igazságban való járás nem könnyű út, mert eleinte meggyűlnek a bajai és támadásai az ilyen hívőknek, de minden esetben megtapasztalják Isten szabadítását is. Isten Igéje beszél erről:

„Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimentí az Úr” Zsolt 34:20

Aki valóban engedelmes akar lenni az Úrnak – az Ő igéjének – mindenben, annak nem lesz kényelmes élete. Az Úr nem egy kényelmes – problémamentes – életre hívott el bennünket. Jézus az Őt követni akaró – kényelemhez szokott – embereknek arról beszél, hogy „a rókáknak barlangjuk, a madaraknak fészük van, de az ember fiának nincs fejét hová lehajtani”. Ha Jézus életét – aki a legfőbb példaképünk – megfigyeljük az evangéliumokban, akkor fel kell, hogy tűnjön mindenki számára, hogy az Ő élete egy teljesen másfajta élet volt, mint amit sok hívő megél ma, és ami a mai gyülekezetek életére általában jellemző! Fel kell, hogy „nyíljon a szemünk” („le kell, hogy hulljon a lepel”) és meg kell látnunk, hogy az a hívő élet, amit sok hívő megél ma, az nem az, amiről az Ige beszél:

„Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek és népnek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket.” Ézsaiás 42:6-7

Sok hívő a világ és gyülekezeti szokások rabja ma, amiből szabadulást az igazságban való járás ad. Ehhez mindennél jobban szeretni kell az igazságot, mindenben engedelmeskedni annak (nem szabad megalkudni), és amitől teljesen elszoktunk mi hívők, hogy **gyűlölni kell minden hamisságot** (ami nem egyezik a teljes igazsággal), amivel Isten azzal nem vállal közösséget és nekünk sem szabad:

„Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: ezért kent fel téged az Isten, a te Istened, örömmel olajával a társaid felett.” Zsidó 1:9

Az igazságban – a keskeny úton – való járás nem könnyű, ezért kevesen választják azt. Sok akadályra és ellenállásra számíthat az, aki ragaszkodik az igazsághoz és a keskeny úton akar járni. Sokak számára a sokaság jelenti a biztonságot, de ez csalóka és megtévesztő. Kezdetekben – a bennünket fogva tartó akadályok áttörése miatt – talán nehezebb, de a továbbiakban egyre könnyebb az igazságban való járás, mert megtapasztalhatjuk folyamatosan Isten támogatását az életünkben és megkapjuk az akadályok legyőzéséhez szükséges erőt is:

„Igazság által leszel erős, ne gondold a szorongatásokkal, mert nincsen mitől félned, és a rettegéssel, mert nem közeleg hozzád. És ha összegyűlvén összegyűlnek, ez nem én tőlem lesz! Aki ellened összegyűl, elesik általad.” Ézsaiás 54:14-15

A felismert igazságban való járás gyönyörűsége és valódi szabadságot jelent az Úrban. Igaz ugyan, hogy sok akadály van, „sok baja van az igaznak” (ez is Ígélet Istentől!), de minden esetben megtapasztaljuk az Úr szabadítását is!

„aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását” Zsolt 50.23.

Az Úr ad erőt és békességet a vele való folyamatos járásban, és Ő ad táplálékot – élő vizet – életet és erőt a mindennapi folytatáshoz. Az Igazságban – az Ő útján – járva megtapasztaljuk, hogy az Ő igéje valóban működik – „élő és ható” – az élet minden területén és a vele való folyamatos járás „élet és békesség”. Ez egy olyan – minden (emberi) értelmet felülhaladó – békesség, amit Ő ígért meg az Őt szeretőknak. „Az Ő igája – valóban – gyönyörűsége és az Ő terhe – valóban – könnyű”, de csak ha azt a terhet hordozzuk, amit valóban Ő helyezett ránk: ahhoz mindenkor megadja a szükséges erőt is. Dicsőség neki mindezt.

Jó az Úr és Jó vele járni minden nap! A legjobb, ami életemben történhetett velem, hogy megismerhettem Őt, és hogy vele járhatok minden nap. Nagyon hálás vagyok Neki ezért.

Isten munkája vagy az ördög támadása?

A mai modern gyülekezetekben elterjedt egy tév-tanítás, ami elhiteti a hívőkkel, hogy a hívők élete problémamentes: ha valaki hívővé válik, akkor az Úr majd minden problémáját megoldja. Ezt ígérik a megtérőknek az evangélizációkon! Ebből adódóan, ha valami rossz dolog történik a hívő életében, azért a Sátánt teszik felelőssé, mert tudjuk, hogy ő azért jött, hogy öljön, raboljon és pusztítson. A képlet tehát nagyon egyszerű: az életünkben megtörtént minden „rossz dologért kizárólag a Sátán felelős”. Minden rossz dolgot ezért „meg kell tagadni, ellene kell menni, el kell küldeni, mert nem szabad megengedni a Sátánnak, hogy megrabolja a hívők életét”. Gondolom ismerősen csengenek ezek, amik ezen egyszerű séma alapján így bátorítanak mindenkit a gonosz elleni harcra. Van ennek a nézetnek valóság alapja, mert tényleg minden rossz forrása a gonosz, de Isten mélyebb megismerése és szellemi látás nélkül nem tudjuk ezeket a dolgokat a maga helyén kezelni. Talán furcsa hallani, de meg kell értenünk, hogy Isten időnként engedélyt ad a Sátánnak, hogy munkálkodjon az életünkben, hogy ezen keresztül elvégezze bennünk azt, amit Ő akar. Ilyen módon a Sátán munkája lehet Isten munkájának a része is, amivel jó tisztában lennünk és jó felismernünk azt az életünkben. Lehet azonban Isten ítélete is hívő életünkben, hogy kiszolgáltat bennünket a rossz útjaink rossz „gyümölcseinek”, és ez szintén Isten akarata szerint van. Ha nem ismerjük fel ezeket, akkor csak „levegőbe vagdosunk” és olyanok leszünk, mint egy modern „Don Quijote”, de ami ennél még rosszabb, hogy Isten ellen hadakozóknak is bizonyulhatunk.

Tudnunk kell, hogy a széles körben népszerűvé vált „pozitív gondolkodás” tana nem Istentől van, ennek ellenére eléggé megfertőzte sok hívő gondolkozását. Csak jó dolgokat akarnak hallani, mert Isten nem „negatív” – mondják egyesek és kerülnek minden negatív dolog kimondását „negatív megvallásnak” nevezve azt. Micsoda ostobaság és milyen becsapás. Mindenki tudja, hogy az életünkben vannak jó és rossz dolgok. Az élet egyszerűen ilyen, akkor is, ha hívők vagyunk, és ha az igazságban járunk. Lássuk be, hogy ha csak a pozitív dolgokról beszélünk, akkor hazudunk, mert nem a teljes igazságot mondjuk el és becsapjuk magunkat és másokat is. „Megvallom, hogy nem vagyok beteg” – mondják néha hívők, de valójában betegek, minden tünet azt erősíti meg. Akkor hogyan tud meggyógyítani az Úr valakit, ha megvallja, hogy nem is beteg? Kit dicsőít ez meg? Őszintén be kell ismerni a betegséget, mert ez az igazság, de dicsérni kell érte az Urat, ha meggyógyít. Ez az igei minta! Kell, hogy legyen bátorságunk megvallani a teljes igazságot akkor is, ha az a gyengeségeinkről tesz bizonyosságot és „negatív megvallásként” hangzik. Így tudunk harcolni a büszkeség és az öndicsőítés ellen is. Isten valójában „realista” és egymás mellett kezeli a jó és kellemetlen dolgokat, mert ezek egyformán az életünk részét képezik. Ez a valóság!

Az Isten természetét nem ismerő és saját vágyaik kielégítését kereső hívők szeretnék megismerni Jézust és vele együtt egy könnyű, problémamentes életet élni. Ez a kettő együtt viszont nem megy. Sok hívő szelektív módon válogat az igékből. Amik kellemesek számára és megerősítik őt, az egóját, azokat szívesen olvassa. A nehéz, kellemetlen részeket azonban sokan átugorják. Könnyű belátni, hogy ez a módszer nem a

teljes igazság megismerésének irányába vezet. Az Ószövetség egyes részei néha egészen horrorisztikusak. Van, aki ezért nem is olvassa azokat, de a világ ilyen és Isten nem akar kivenni bennünket a világból, hanem azt akarja, hogy a világban „világítva” éljünk meg egy győztes keresztyén életet. Hogy akarjuk kiismerni magunkat a mai horrorisztikus világban, ha Isten erre vonatkozó tanításaiából nem ismerjük meg az Ő akaratát? Vannak lehangoló, nyomasztó történetek is, és ezek is Istentől vannak, de a történet lényege és vége az, hogy Isten ezekben is ott van és ezekben is győztes és megdicsőíti magát.

Ilyen történet pld. Jób élete, amit sok hívő még évek múlva sem olvas el. Most szeretnék ezért Jób történetével foglalkozni, hogy bepótoljuk az esetleges hiányt. Tudjuk Jóbról, hogy Isten előtt igaz ember volt, és valóban áldott volt az élete mindenféle szempontból. Itt jön az érdekes része a történetnek. **Annak ellenére, hogy Jób Isten előtt igaz ember volt Isten megengedte a Sátánnak, hogy próbára tegye őt, aminek következtében Jób élete teljes csőd és katasztrófa lett: meghaltak családtagjai, leégtek gyerekei házai, elvesztette minden vagyonát, sőt meg is betegedett.** Mit szólnak ehhez a „pozitív gondolkodók?” Az Ige azonban kegyelmes hozzánk és tanít bennünket. Betekintést ad a szellemvilágba és megláthatjuk, hogy **ez CSAK egy próba volt Jób életében, amit Isten engedett meg, hogy bizonyítsa a Sátánnak Jób igaz voltát, hogy Jób nem érdekből szereti Őt.** Látjuk a történetből azt is, hogy Jóbot a barátai és felesége is – a szellemi valóságba való belelátás nélkül, sok mai hívőhöz hasonlóan – sok buta tanáccsal fárasztották. Megvolt Jóbnak a maga baja és még el kellett viselnie buta, okvetetlenkedő tanácsadóit is, akiktől nemhogy vigasztalást kapott volna, hanem inkább kárhoztatták. Nem volt semmi bűne, Isten csupán megengedett egy nagy próbát az életében, amin keresztül megvizsgálta az ő szívét. A próba célja az volt, hogy a szörnyű csapások ellenére hűséges marad-e Istenhez vagy megváltozik az Istenhez való viszonyulása. Jób azonban így gondolkodott: ha a jót elvettem Istentől, akkor a rosszat miért ne venném el? Hála az Úrnak látjuk Jób életének végét is – Isten jóságát. Látjuk, hogy a próbákban való kitartás után Isten többszörösen kárpótolta őt minden veszteséget.

Nem válhat senki sem érett, kipróbált hívővé, ha nem tartja fontosnak a saját életére vonatkozóan is Jób történetét. Sok hithőssel történt hasonló kellemetlen dolog (megvetés, megbotozás, bebörtönzés, megkövezés), csupán azért, mert hűségesek maradtak Istenhez. Dániel sem jószántából és kellemes érzések keresése céljából került az oroszlánok vermébe, hanem igaz volta miatt, a hazugság áldozataként. Nehéz körülmények között – az élete veszélyeztetése árán is – bizonyította azonban Istenhez való hűségét. Ki került ki győztesként a próbából és ki dicsőült meg? Isten! Az Ő nevét dicsőítette minden.

Különösen hangsúlyossá tette az Úr mostanában számomra a következő ígét:

„Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimentti őt az Úr”. Ebből most az első rész vált hangsúlyossá számomra, valahogy így:

‘Ha valaki az igazság útján jár, azaz Krisztusban éli az ő életét, annak bizony számítnia kell rá, hogy sok baja lesz.’ Ez egy kijelentés és nem éppen örömhír, ha az igazságban akarunk járni. Ha valaki valóban megéli az igazságot, akkor annak bizony nagyon sok ellensége lesz, mind a világi emberek, mind a hit útján hamisságban, képmutatásban járók részéről. Ha valaki betöltekezik Szent Szellemmel, akkor még a szellemvilággal is meggyűlik a baja: a gonosz szellemek támadásának is állandó célpontjává válik. De ez mind Isten akarata! Jézus megmondta: „ha engem üldöztek titeket is üldözni fognak”. Azt is mondta, hogy „nem lehet nagyobb a szolga az ő uránál”. Az ige arra bátorít minket, hogy a szenvedéseinkhez merítsünk bátorságot a próféták életéből, akik a legtöbb szenvedést állták ki, sőt sokukat Jézushoz hasonlóan éppen az igaz voltuk miatt meg is ölték. Az igazság útja nem könnyű, hanem egy rögös, akadályokkal teli „keskeny út”. Az azon járó hívőnek nem egy kellemes, jóérzésekkel teli – „wellness” – utazásban lesz tehát része, hanem éppen ellenkezőleg: küzdelmekkel, nehézségekkel, próbákkal teli élet, amit ennek ellenére örömmel kell tartanunk, hogy méltók lehessünk ahhoz, aki a legfőbb példaképünk, maga Krisztus. Hála az Úrnak azonban, hogy az ige másik fele is igaz, és van egy bátorító ígéret is benne. Igaz ugyan, hogy sok baja van az igaznak, **de az is igaz, hogy valamennyiből ki is menti őt az Úr!** Sőt győztessé és minden próba által még erősebbé teszi őt.

Jakab apostol beszél róla, hogy „teljes örömmel tartjuk, ha különböző kísértések (próbák) érnek, mert a **hitünknek megpróbáltatása kitartást szerez**”. Látjuk ebből is, hogy Isten elhelyez az életünkben időnként próbákat, amik lehetnek elég keservesek is, hogy ezzel a kitartásunkat erősítse. Miért? Azért, hogy erős hitharcosok legyünk. Vagy egyszerűen csak azért, hogy végig tudjuk futni a pályánkat és végül el tudjuk nyerni az üdvösségünket. Sokan nehezen akarják megérteni azt is, hogy csak az fog üdvözülni, aki mindvégig kitart.

Látjuk Jézus esetében is, hogy Szent Szellem vitte Őt ki a pusztába, hogy megkísértse 40 napon át. **Nem volt elég, hogy a Szent Szellem rászállt a Jordánban való beme-rítkezéskor, szükség volt próbára is, mielőtt erővel telve elkezdhetne szolgálatát.** Isten nem bíz kipróbálatlan emberre komoly szolgálatot. Mózesnek 40 évnyi pusztai próba volt a „kiképző iskolája”, a szolgálata elkezdése előtt. Pál apostolnak több mint 10 évet kellett várakozással töltenie Tarsusban, mielőtt elkezdhetne szolgálatát. Könnyen meg tudunk cselekedni bármit, de legnehezebb próba várakozni és az Úrral lenni. Ábrahámot is jól megvárakoztatta Isten a megígért gyermekkel, és mai napig kiható következményei vannak annak, hogy egy rövid időre elveszítették a türelmüket és emberi módon segítettek be Istennek. Ezt a hibát mi is sokszor elkövetjük: sokszor „Márták” vagyunk inkább, mint „Máriák”. Kellene tudnunk várni és nem cselekedni, mert az sokszor több lenne.

Látjuk ezekből a történetekből is, hogy a Biblia tanításával nem egyeztethető össze az a szemlélet, hogy egy hívővel csupa jó dolog történjen. Ez egyszerűen hazugság és képmutatás! Ennek az a káros következménye, hogy a hívő Isten-ellenesnek minősíti és elutasítja a próbákat, holott azok az ő javát szolgálják. Egy ilyen hozzáállás, a gonosz hitető munkájának az eredménye, ami „elkényeztetett”, megtévesztett hívőket eredményez, akik kipróbálatlanok és ebből adódóan felkészületlenek lesznek az igazi

ellenség elleni harcra; sőt Isten munkájának is ellene állnak. Aki tehát az igazságban akar járni, az számítson próbákra és arra is, hogy megtörténhetnek rossz dolgok az életében. Meg kell értenünk, hogy ez is Isten akarta és ez összefér az Ő jóságos és szerető természetével. Ez a felnőtté válás útja. A kímélés, a megóvás minden bajtól – a rossz szülők nevelési módszere. Egy bölcs apa a nehéz próbákon átengedve neveli a fiát, hogy ne legyen „korcs”. Jó, ha így gondolkozunk ezekről. Fogadjuk örömmel a próbákat, mert tudjuk, hogy az a mi javunkra válik. Meg kell tanulnunk a nehéz időszakokat Istenbe vetett bizalommal a hitünk megfogyatkozása nélkül megélni, hogy megerősödve jöjjünk ki azokból – dicsőségről dicsőségre – egyre magasabb szinten megélve egy győztes keresztyén életet.

„A Sátán kikért titeket”

Kedves testvéreim! Nem ijesztgetni akarlak benneteket ezzel a címmel. Ennek hallatán sokan rögtön arra gondolhatnak, hogy ez szörnyű; csak ez meg ne történjen velem, vagy ha mással történik ilyen, akkor le is mondhatunk róla és jobb el is kerülni őt. Emberi ésszel ilyen gondolatok juthatnak sokaknak eszébe, de mit gondol erről az Úr? Tudjuk, hogy az Úrnál nem sokat számít, hogy mi mit gondolunk, mert a lényeg az, hogy Ő mit gondol mindezekről?

Ennek a kérdésnek a megválaszolásához szeretnénk most egy kicsit közelebb jutni.

Jó vagy rossz hír az, ha valakinek ilyen mond az Úr, vagy ez történik meg valakivel? Először erre keressük a választ.

Jézus volt az, aki ezeket a szavakat egyik legkedvesebb tanítványának, Simon Péternek mondta a következő gondolatokkal együtt:

„Monda pedig az Úr: Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.” Lukács 22.31-32.

Rosszat akarhatott Jézus Péternek? Bizonyára nem! Valami rossz dolog viszont mégis csak meg kellett, hogy történjen Péterrel, ami Jézus tudtával és engedelmével történt. A Sátán kikérte Pétert, hogy „megrostálja, mint a búzát”. Ez egy nagyon kemény próbát jelentett Péter számára. Az Úr megengedi a Sátánnak, hogy a legnehezebb próbákba is belevigye azokat, akikkel Neki terve van. Nem egyedi esetről van itt szó, mert nemcsak Péter apostolnak kellett átmennie ilyen próbán. Az ige itt többes számban beszél: „titeket”. Lehet, hogy minket is átvisz az Úr ilyen nehéz próbákon? Egyeseket minden bizonnyal, igen!

Látunk hasonló eseteket máshol is az igében:

- erről szól Jób megpróbáltatása is. Őt is kikérte a Sátán és Isten egy dolog kivételével mindent megengedett a Sátánnak. Nem engedte, hogy az életét is elvegye,
- erről szól Jézus pusztai megkísértése is. Isten akaratából a Szent Szellem vitte ki Jézust a pusztába negyven napra, hogy megkísértessen a Sátántól. A Sátán próbálkozott Jézus elpusztításával is, amikor arra akarta rávenni Őt, hogy ugorjon le a templom tetejéről, de Jézus nem engedett a kísértésnek.

Ezekből a példákból Jób esetében és Jézus esetében is azt látjuk, hogy a **próbáknak ebből az időszakából megerősödve jöttek ki:**

- Jób minden veszteségét háromszorosan visszaadta az Úr,
- Jézus pedig a Szellem erejével tért vissza a pusztából és valójában akkor kezdte meg szolgálatát. Mondhatjuk úgy is, hogy ez volt a szolgálatba állítása előtti nagy próba (vizsga) és a pusztában kiállt próba alapján kapta meg a felkenetését a szolgálatra. Utána úgy beszél az ige Róla, *mint akinek hatalma van* és attól fogva sorra történtek a csodák a szolgálata alatt.

Jakab apostol arról beszél, hogy

„Teljes örömmel tartásotok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez.” Jakab 1.2-3

Ily módon – Isten és nem ember szerint – gondolkodva még a próbáknak (kísértéseknek) is örülni kell tehát, mert mint itt is látjuk, **jó dolog érdekében történnek meg mindezek velünk.** Emberileg senki sem szívesen gondol arra, hogy Jób vagy Jézus kísértéseiben nekünk is részünk legyen, de miből gondoljuk, hogy mi nagyobb lennénk Mesterünknel? Ami emberileg, látható szinten egyértelműen rossznak tűnik, az Isten tervében egy nemes cél érdekében történik és egyértelműen jó és örömdolog.

Péter esetében az volt a cél, hogy Jézus *előre küldje őt*, hogy átmenjen egy olyan próbán, hogy **„idővel megtérve”** képes legyen a saját **„atyádfiai erősíteni”**.

Ha Péter életét és szolgálatát nézzük az Ap.cselben leírva, akkor azt kell, hogy mondjuk: Jézusnak minden időben sok ilyen *előre küldött*, a *Sátán kikérésére* kiadott és *a próbákon átment, megrostált* emberre van szüksége, ha fel akarja építeni az Ő Egyházát, amin a Pokol erői valóban nem vesznek diadalmat.

Jó tudni, hogy minden megpróbáltatásuk közepette Jézus vele van azokkal az emberekkel, kiket kiszolgált egy ilyen helyzetnek; sőt *imádkozik értük*. Kell ennél több, amire igényt tarthatunk? Azt gondolom nem, mert *„ha Isten velünk kicsoda ellenünk?”*

Dávid szavai jutnak most eszembe:

„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem. Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam.” Zsoltár 23:4-5

Dávid sem kerülhette el ezt a próbát, de a próbában való kitartás jutalma Saul halála után a királyság elnyerése és a király hatalmába való belépés volt.

Nézzük most meg, hogy a próbák közepette mi látszik Isten munkájából a látható szinten?

- Dávidot a gonosz lélektől megszálta, féltékeny Saul király több éven keresztül üldözte, hogy megölje őt,
- Péter látható módon nagyon bízott az odaszántságában, de mégis eljutott odáig, hogy *háromszor letagadja még azt is, hogy ismeri Jézust* (Luk 22:33-34). Visszamegy halászni, de *megtér* Jézushoz és az övéihez, amikor Jézus hívja őt.

Az igében Isten néhány nagy szolgájának életén keresztül bemutatva láthatjuk, hogy mi történik ilyenkor, de a történet személyenként nagyon változó lehet.

Isten szuverén munkája, hogy kit ragad meg, és kiket enged átmenni ilyen próbákon. Az indító igében lévő „*titeket*” szóhasználat nagyon tág lehetőséget biztosít Isten munkájának: bármelyikünk átmehet ilyen próbán. Jó tudni ezeket, hogy felismerjük Isten munkáját az Úr választott embereiben és a sok furcsa, talán ellentmondó és egyértelműen negatívnak látszó dolgok ellenére se essünk abba a hibába, hogy Isten ellen hadakozókká váljunk.

Mit gondolunk ezek után arról, ha a mindennapi, ismétlődő, „mókuskerékben” pörgő gyülekezeti és szolgálati élet mellett, az Úr egyszer csak belép valakinek az életébe; megragadja őt, és kiragadja a megszokott gyülekezeti életből, és megengedi neki, hogy a Sátán kikérje őt?

Isten akaratából az Úr igazi, mélyreható munkája kezdődik el ilyenkor egy ember életében, és ezek az emberek olyan terheket hordoznak a Sátán elleni közvetlen harcban, hogy szó szerint a fizikai „életben maradásukért” küzdenek. Ilyen körülmények között talán természetes, hogy a saját életéért küzdő személy bejelenti a gyülekezetben, hogy hosszabb időre kiáll a megszokott szolgálatából és talán a „gyülekezetbe” sem jön egy ideig. Szeretne egyszerűen egyedül lenni az Úrral. Talán nincs tudatában, hogy őt most a Sátán kérte ki, csak annyit érzékel, hogy hihetetlen nagy szellemi küzdelmek ideje jött el az életében, ahol minden erejére szüksége van, sőt megkér egy-két hűséges társát is, hogy imádkozzon érte. Kedves testvérünknek éppen elég a saját terhe, de Jób tanácsadóihoz hasonlóan rendszerint ilyenkor még a „jóakaró testvérek” is állandóan zaklatják és a legkülönbözőbb dolgokkal vádolják őt.

Kedves Testvéreim! Bízunk az Úrban, és járjunk a Szellem vezetésében, hogy felfedezzük Isten munkáját másokban, hogy ne Isten ellen hadakozzunk, hanem segítsük a próbán átmenő testvérünket együtt imádkozva Jézussal ebben a nehéz próbákkal teli időszakban.

Mi alapján mondom, és honnan veszem mindezeket? Onnan, hogy én is átmentem egy ilyen időszakon, ami az én esetemben több hónapig tartott. Tizenöt évi folyamatos előjárói és igei szolgálati munka után azt érzékeltem, hogy az Úr jelentős változásokat akar véghezvinni az Ő gyülekezetében és bennem is. Annyit érzékeltem, hogy a megszokott gyülekezeti életünk és szolgálataink, valamint az emberek magánélete sok szempontból nincs rendben, és az Úr ezt megelégtelte. Mindig kész voltam éveken

keresztül a szolgálatra, de egy nap az Úr megállított és azt mondta: „Így nem!” Egyszerűen képtelen lettem volna a szolgálatra, mert éreztem, hogy engedetlenné válnék Neki, és különben is csak erőtlén, emberi erőlködés lenne az egész. Bejelentettem a gyülekezetben és a vezető társaimnak, hogy egy időre (nem tudom, hogy ez mennyi lesz) kiállok az előjárói és igehirdetői szolgálatomból, mert bizonyos vagyok benne, hogy az Úr most foglalkozni akar velem és tanítani akar dolgokban. A vasárnapi alkalmakra többnyire eljártam, amikor a fizikai állapotom ezt lehetővé tette, de voltak olyan gyengeségeim és fájdalmaim, amikor otthon maradtam és az előjáró társaim jöttek el, hogy imádkozzanak értem. Volt, amikor csak feküdni tudtam és nagyon gyengének éreztem magam. Bennem ez akkor nem volt világos, hogy a Sátán kért ki, ez csak a próbák után vált bizonyossá számomra. Hálás vagyok, hogy a testvéreim megértőek voltak velem ebben a nehéz időszakban, és nem terheltek engem ostoba vádaskodásokkal és értetlenkedésekkel. A vasárnapi alkalmak nélkülüm is a „megszokott rendben” mentek, mert mindig is az volt a látásunk, hogy a gyülekezet nélkülüm, vagy bárki más hiánya mellett is „működni” tudjon. E miatt nem kellett aggódnom, csak a saját küzdelmeimet kellett vívnom. Közben nem kaptam nagy kijelentéseket, mert nagyon lefoglalt a szellemi harc és időnként megtapasztaltam azt is, amit korábban sosem, hogy mit jelent az, amikor valakit a hitetlenség szelleme támad, és valóban elfogyhat valakinek a hite, ahogyan Jézus is mondta Péternek: *„imádkozom érted, hogy el ne fogyatkozzon a hited”*.

Néhány megerősítő külső bizonyosság:

Egyik előjáró társam egyik alkalommal felhívott telefonon és azt kérdezte: „Mi volt veled, mert éjszaka felébresztett az Úr és nagyon erőteljesen imádkoznom kellett érted”.

A nagy próbák már véget értek, de még nem álltam vissza a szolgálatba (kétségeim voltak ezek után, hogy egyáltalán be fogok-e még állni abba, de abban bizonyos voltam, hogy „úgy nem”) Ekkor volt, hogy a végül is négy hónapig tartó próba után először kimozdultam és elmentem egy közeli városba, egy vezetőknek szervezett alkalomra, ahol a magyarországi ébredés beindulása volt a téma. Egy afrikai szolgáló szolgált ígével és azt követően többeknek profétált. Legszívesebben kimaradtam volna ebből, mert eleget profétáltak nekem külföldi szolgálók az elmúlt években, és amit tudnom kellett, azt már tudtam és az Úr elkezdte nekem kibontani az Ő tervét. Az Úr úgy látszik mást tervezett, mert az igei szolgálat után azonnal engem hívott ki a szolgáló és elkezdett nekem profétálni. Ezt most nem közölném szó szerint, de a lényeg megerősítése volt annak, ami velem az elmúlt négy hónapban történt:

- másként kell csinálni dolgokat, mint eddig; állandóan a „restoration” (a kezdeti, eredeti *helyreállása*) szót ismételte,
- kijelentette, hogy „az ördög el akart pusztítani engem: „a föld minden zugából támadott téged” – mondta, de az Úr megvédett.

- Ezt követően bátorító szavakat is mondott az előttünk álló évekre, a szolgálatom megerősítésére és kiterjesztésére, amelyek beteljesedése úgy tűnik, mostanában kezdődött el.

Ebben az időszakban egy dolog vált világossá számomra, hogy Isten teljesen mást akar az Ő egyházában, mint amit mi és mások is általában csináltunk.

Bizonyosságot kaptam róla, hogy Isten akarta

- nem ember szervezte „intézményes gyülekezetek működtetés”,
- nem nagy „pulpitus” szolgálatok, „színházi előadások” tömegek számára, passzív hallgatóság folyamatos szórakoztatása,
- nem a sok szervezett és költséges program,
- nem a formalizmus (megszokott alkalmak és szolgálatok) minden téren,
- nem a koncentrált pénzgyűjtés

Hanem

- Krisztus Főségének helyreállítása az egyéni és gyülekezeti életben,
- egy szent (tiszt) hívő élet, természetes módon való megélése minden nap,
- egyszerű, családi közösségi alkalmak megélése nagy szabadságban a Szent Szellem vezetése által,
- törekedni, hogy mindenki a kapott ajándékai szerint szolgáljon,
- félretenni minden megszokott, bemerevedett „gyülekezeti gyakorlatot” (hagyományt) és hagyni, hogy valóban az Úr szelleme vezesse az egyéni életünket és a közösség életét egyaránt,
- megreformálni a pénzügyeket, a fizetett szolgálók és intézmények működtetése helyett különös gondot fordítani a szükségben lévő emberekre; ha ezen a téren hibát követünk el, akkor nem vagyunk jobbak Szodománál!

Négy hónap elteltével a gyülekezeti életbe való visszatérésem után elkezdtem ezekről beszélni. Ezzel kapcsolatban azonban, már sokan egyáltalán nem voltak olyan megértéssel, mint a „pihenésem” tudomásul vételét illetően. A többség képtelen volt ezt elfogadni és képtelen volt a megszokott dolgokon változtatni; egy kisebbség viszont igen, de ez már egy másik történet. Ekkor kezdődött a pusztába való kihívásunk, majd egy Blog elindítása és azokkal a látásokkal való szolgálat, amire az Úr folyamatosan tanított. Közben kiderült, hogy nemcsak engem, hanem többeket vezetett az Úr hasonlóan az egész világon és Ő végzi a munkát most azokban, akik érzékenyek az Ő szavának meghallására. Azt látom, hogy Isten megragad embereket, hogy *előre küldje* őket a „megrostálásban”, ami az egész egyházra eljön, mert eljön. Isten ígéje biztosít bennünket róla, hogy az ítélet az egyházon kezdődik, és ez már az ítélet része. A *megrostálás* tulajdonképpen egy megvizsgálás, egy ítélet, ami szétválasztást is jelent. Ha átmegy valaki a próbán (vizsgán) az alkalmassá válik arra, hogy mint *értékes mag* megmaradjon, ha azonban a „rostálás” (sok felületes, hamis tanítás) szele sokakkal együtt elfújja őket, akkor mint könnyű, haszontalan *polyva* elvetésre kerül. Isten ezt a szétválasztási munkát végzi ma az egyházban – szétválasztva az igazat a hamistól.

Személy szerint mindenki és minden gyülekezet át fog menni egy nehéz, „igen rázós időszakon”, ami már elkezdődött. Ezekben a próbákban ki fog derülni, hogy ki az *értékes mag*, aki hasznos Isten szemében és ki a „polyva”, amit elfújnak a különböző „hamis tanítási szelek”:

- a hyper kegyelem – Isten mindent eltűrő szeretete (a bűnben élést is), nem kell bünt emlegetni csak problémát;
- ne ítéld, hogy ne ítéltess – elvárásokat támasztani mások felé és mások életét megítélni az ítélkezés, törvénykezés stb.

Ismerősek ezek a „szelek” ugye? Állandóan ezek fújnak körülöttünk, vagy már te is ezt fújod? Akkor nehéz helyzetben vagy és sürgősen menekülj ki ebből! Ezek a „szelek” minden irányból fújnak, és ahogyan az ige beszél róla, sokan hatása alá kerülnek, mert a sok hamis próféta sok embert elhitet, de az Úr akarata az, hogy ne polyvának bizonyuljunk ebben a rostálásban, hanem értékes – az Ő genetikai tulajdonságait hordozó – magnak.

Az Úr nemsokára visszajön és a Menyasszonynak fel kell készülnie a Vőlegény fogadására, amihez idő kell! Már nincs sok idő! Az utolsó felvonás elkezdődött. Mostanában dől el, hogy kik fognak a „keskeny úton” járó szentek kis közösségéhez tartozni és része lenni az elragadtatásra váró Menyasszonynak és ki az a sokaság, akik mennek tovább a szokásokkal kikövezett és a hívő életben sok mindent megengedő, a bűnt eltűrő „széles úton”, semmit sem reagálva a veszélyt jelző „kürt szavára”. Van, akik a hamis szelek megtévesztő hatása miatt egyszerűen már nem hallják Jézus, az igazi Pásztor hangját. Sokan az ellentétes irányba haladnak, mert az Úr az Ő ítéletének eredményeként már *„rájuk bocsátotta a tévelygés szellemét, hogy higgyenek a hazugságnak”*. Ennek bekövetkezése elkerülhetetlen, de neked kedves testvérem azt kívánom, hogy részese légy a kevesek, a szeplőtlenek (szüzek), a szentek, keskeny útján járó csapatának, a Menyasszonynak.

Igazság által leszel erős

„Igazság által leszel erős, ne gondold a nyomorral (szorongattatásokkal), mert **nincsen mitől félned**, és a rettegéssel, mert nem közelít hozzád. És ha összegyűlvén összegyűlnék (ellened), ez nem én tőlem lesz! Aki **ellened összegyűl, elesik általad**. Ímé, én teremtettem a kovácsot, aki a paraszt éleszti és fegyvert készít mestersége szerint: és én teremtem a pusztítót is a vesztesre! Egy **ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz: ez az Úr szolgálóinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.**” Ézsaiás 54:14-17

A Krisztus igazságért vívott harcomban évek óta egyik kedvenc igeszakaszomat szeretném most megosztani veletek. Hiszem, hogy sokan vannak nehéz harcokban a más hívők is, akik az Úr ügyén munkálkodnak. Ez az igeszakasz mindig megerősített engem, minden aggodást és félelmet elvett tőlem és bátorságot adott mindig a legkeményebb harcokban is.

Az Igazságban való járás mindig megerősít, a megalkuvás, a kompromisszum viszont lenyom és erőtlenné tesz.

A világ a kompromisszum-keresésre, a konfrontáció kerülésére tanít bennünket, de e mögött az ördög – a világ fejedelme – áll, aki el akarja rabolja az igazság erejét a megalkuvás által. Jézus sosem kereste a kompromisszumot, nem kerülte a konfrontációkat és nem alkudott meg az igazsággal.

Az Úr adjon bölcsességet mindenkinek, hogy „ne menjen fejjel a falnak”, hanem bölcsen tudja képviselni az IGAZSÁGOT: Jézus Krisztust.

Ez az Ő szolgálóinak az öröksége.

Ha az igazságban járunk, akkor az Úr teljes erejével hadakozik értünk, ha viszont megalkuszunk, akkor az Úr eltávozik tőlünk és magunkra maradunk a harcunkban – mert Jézus az Igazság!

Legyen ez bátorítás mindenki számára, mert az Úr diadalra tudja vinni az Ő ügyét bárki által, aki engedelmeskedik neki.

Sok baja van az igaznak

„Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr.” Zsolt 34:20

A magyar közmondás úgy tartja, hogy „mondj igazat és betörik a fejed”. Ez elég negatív üzenet, ezért a világi bölcsesség úgy alkalmazza ezt a mondást, hogy jobb nem kimondani az igazságot, mert csak bajod származik belőle. Ez a kompromisszum, a megalkuvás a kulcs a sikeres élethez, az érvényesüléshez.

Ezt a gondolkodást a világtól sajnos a hívők is átvették. Olyan „evangelizációs” üzenetek terjedtek el, amik arról szólnak, hogy

- Isten feltétel nélkül szeret téged (ez igaz, de nem a teljes evangélium)
- Gyere Jézushoz és minden problémád megoldódik.

Ezek az üzenetek azt hangsúlyozzák az Istent kereső emberek számára, hogy

- mindegy milyen bűnökben vagy nem számít, gyere Jézushoz! – úgy ahogy vagy, mert Ő a bűnös embereket is szereti (mintha nem is kellene megtérni),
- ha bármi problémád van ebben a gonosz világban, gyere Jézushoz és Ő megoldja a problémádat (mintha a hívőknek semmi problémája nem lenne),
- vannak, akik az üzenetükben már nem is beszélnek bűnről, amiből meg kellene térni, hanem csak problémákról, amiket Jézus meg fog oldani,
- az ilyen emberek számára a gyülekezet a „béke szigetének” tűnik, ahol semmi probléma nincs, csak öröm és békesség,
- az ilyen üzeneteket hirdető szolgálóknak van ma a világon a legnagyobb létszámú gyülekezetük, mert beengedték a világot a gyülekezetbe. Egy idő után azonban vannak, akiknél bekövetkezik a csalódás és a kijózanodás. Ez nem véletlen, mert ez az egész egy hazugság, az ördög ravasz munkája.

Egy tanító szolgálatú ember mondta, hogy amikor ő hirdette az evangéliumot, akkor mindig csak egy-két ember tért meg. Az is igaz azonban – mondta, hogy ő felhívta mindenki figyelmét arra is, hogy mivel jár Krisztus követése.

Egy Európában szolgáló evangélista arról számolt be, hogy „amíg nem a Krisztust hirdettük, addig semmi bajunk sem volt, azóta viszont megtapasztaltuk, hogy mi az üldözés”. A világ nyugati felén ma az a nézet terjedt el, hogy vannak egyes országok a földön, ahol ma is üldözik a keresztyéneket (Kína, arab országok stb), de a nyugati országokban most nincs üldözés. Tényleg nincs! A kérdés azonban az, hogy miért nincs? A válasz az, hogy nem a tiszta evangéliumot – nem a Krisztust – hirdetik!

A „mennyei ember”-nek nevezett szolgáló, akiről könyv is jelent meg magyarul, a halálos ítélet elől menekült ki Kínából. Meglátogatott sok nyugati gyülekezetet és bizonyosságot tett és szolgáltat azokban. Ezzel együtt azt is megállapította, hogy ez a nyugati keresztyénség egyáltalán nem olyan, mint a kínai: „ami itt nyugaton van az nem is igazán keresztyénség” – mondta.

Most szeretnék rátérni az idézett ige első részére és azt hangsúlyozni, hogy

„Sok baja van az igaznak, de...”

Korábbi időkben számomra is inkább az ige második fele volt a hangsúlyosabb, de amikor elhatároztam, hogy a semmiben sem akarok megalkudni, attól fogva kezdtek megváltozni a dolgok: egyre több bajom lett!

Korábban én is hajlamos voltam úgy gondolkozni, hogy az Úr mindenből kiment bennünket, tehát az áldott hívő élet jellemzője az, ha semmi baj nem ér bennünket. Ha mégis adódik valami, akkor az a bűn miatt van vagy az ördög munkája. Rá kellett jönni, hogy ez egyáltalán nem így van. A hívő élettel egyszerűen vele jár a baj.

Az idézett ige első fele azt mondja – és most ezt szeretném hangsúlyozni –, hogy *„sok baja van az igaznak”* – az igazságban (Krisztusban) járó embernek. Ez egy állítás, egy szellemi igazság kijelentése. Tudjuk, hogy Jézus magára mondta, hogy Ő az IGAZSÁG. Ebből közvetlenül adódik az is, hogy akik Jézussal járnak, azoknak bizony fel kell készülniük rá, hogy sok bajuk lesz! Ez tény, ez is Jézus ígéretei között van!

Jézus mondja:

*„Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek: **Nem nagyobb a szolgálta az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd. De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, aki küldött engem.**”* (János 15:20-21)

Ez egy realitás és erre kell felkészülni a keresztyén élet útján elindulóknak. Aki mást hirdet, az hazudik. Jézus azt is mondta, hogy aki követni akarja Őt, az előbb üljön le és gondolja végig, hogy mibe fog ez kerülni neki, nehogy később szégyenszemre – a világnak okot adva a gúnyolódásra – kénytelen legyen félúton feladnia azt:

*„Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fítestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. És valaki nem hordozza az ő keresztyét, és én utánam jó, nem lehet az én tanítványom. Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde **először leülven felszámítja a költséget, ha van-e mivel elvégezze?** Nehogy minekutána fundamentumot vetett, és **elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja, Ezt mondván: Ez az ember elkezdte az építést, és nem bírta véghezvinni!**” Lukács 14:26-30.*

Ne felejtjük el, hogy a világ fejedelme a Sátán, a világ fiai pedig a Sátán fiai. Lehetetlen olyan evangéliumot hirdetni, amit a világ be tud fogadni, ami neki is tetszik. Bárhogyan is próbálják sokan elfogadhatóvá tenni azt, ez képtelenség. Az igazi evangéliumra a világ ellenségesen fog reagálni! Kivéve azokat, akiknek a szívét az Úr már előre felkészítette és elég alázatosak ahhoz, hogy befogadják azt. Valóban ezzel a realitással – a várható nehézségekre is figyelmeztetve – kerül ma kihirdetésre az evangélium vagy csak valami kellemes zenei aláfestéssel egy romantikus álmoként vázolva azt a leendő hívőknek? Tudjuk, hogy Jézus sokaknak nyíltan megmondta, akik követni akarták Őt, hogy nem alkalmasak Isten országára. Jézus ezt meg tudta állapítani és az ige részletesen be is számol róla, hogy kik és miért nem alkalmasak Isten Országára. A fenti ígében is azt olvassuk, hogy aki jobban szereti saját családját, mint Jézust és nem képes hordozni a keresztet (halálra adva minden testi vágyát és világi kívánságokat) az nem lehet Jézus tanítványa. Mondhatjuk ezt úgy is, hogy aki nem vállalja fel a Jézus miatt várható konfliktusokat a saját családjában az nem lehet az Ő tanítványa. Más helyen más feltételeket is szab Jézus....A keresztyénség nem egy szabadidős, alternatív szórakozás, hanem egy egész élete szóló, komoly és veszélyes vállalkozás: egy életforma. Nagy kihívás keresztyénnek lenni, és saját erőből ez nem is megy, csak egy folyamatos és szoros közösségben Jézussal.

A szolgálók és az érett hívők felelőssége, hogy figyelmeztessék a hívő életben elindulni akaró, Istent kereső embereket, hogy megóvják őket a későbbi csalódásoktól és a teljes odaszánásuk hiányában várható sorozatos kudarcoktól.

A valóság tehát az, hogy ha valaki hívővé válik és az igazság útján – a keskeny úton, Jézusban – jár, annak számítania kell rá, hogy sok baja lesz. Ez azonban nem egy negatív üzenet, és nem ez az üzenet vége, mert a folytatás úgy kezdődik, hogy „*de*” és úgy folytatódik, hogy „*valamennyiből kiment az Úr*”. Ez az ígélet teszi igazán reményteljessé az üzenetet. Akármilyen nagy nehézségeken, megpróbáltatásokon kell is átmenni a hívőknek, az Úr ki fogja ezekből hozni őket. Gondoljunk a következő hithősökre, akiket szintén nagy nehézségekből (a halálból) mentett ki az Úr:

- kihozta Józsefet a börtönből,
- Sidrákot, Misákot és Abednégót a tüzes kemencéből és
- Dánielt az oroszlánok verméből.

Isten természetfeletti beavatkozása által, Isten nevét megdicsőítve történtek meg mindezek.

Fegyverkezzetek fel tehát azzal a gondolattal, hogy „*néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy szenvedjete is Ő érte:*” (Fil 1:29)

„Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon megpróbáltatásokban lesz részetek; de bízzatok: én legyőztem a világot.” János 16:33

Felelősek vagyunk egymásért

Az utóbbi időben az Úr sokszor hangsúlyozta számomra a keresztyéneknek egymásért való felelősségét, az egymás életére való ráláthatóság fontosságát és a képmutatásmentes – tiszta, őszinte – szeretetet. Ez mind olyan alap, ami nélkül lehetetlen valódi krisztusi – keresztyén – életet élni.

Sok hívő talán úgy gondolja, hogy csak magamért vagyok felelős. Úgy élek, ahogy nekem tetszik, senki ne szóljon bele hogyan élem a hívő életemet, ez az én magánügyem. Ez a hozzáállás azonban nem felel meg az Ige igazságának, mert nemcsak magunkért tartozunk elszámolással Isten előtt, hanem felelősségünk van egymás felé is. Nem élheti minden hívő úgy az életét, ahogy ő gondolja, és ahogyan neki teszik, annak ellenére, hogy mindenkinek szabad akarata van. Igaz, hogy az ítélet napján mindenkinek a saját cselekedeteivel kell elszámolni az Úr előtt, de ez nemcsak a magunkért való felelősséget jelenti, hanem ennek része az egymásért való felelősség is. A gyülekezet Krisztus Teste, ahol a tagok – beleértve az elöljárókat is – egymás felé szolgálnak és gondot viselnek egymásról!

Ettől test a TEST. A testben az egymás felé való krisztusi kapcsolatok („kapcsok”) ugyanolyan fontosak, mint maguk a tagok.

Vannak, akiket az Úr prófétai szolgálóként őrállónak helyezett el a testében és az őrállók, ha veszélyt látnak jönni Isten népére ma sem tehetnek mást, mint „fújják a trombitát”, ahogyan azt az ószövetségi prófétáknál is gyakran látjuk.

Az őrállók felelősségét a következőképpen magyarázta meg az Úr Ezékiel prófétának.

*„És ő látja jönni a fegyvert a földre, és megfújja a trombitát, és megint a népet; Ha valaki hallja a trombitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán a fegyver eljön és őt utoléri: az ő vére az ő fején lesz. Hallotta a trombitaszót, de nem hajtott az intésre, tehát az ő vére ő rajta lesz; és ha hajtott az intésre, megmentette lelkét. **Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jönni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és eljön a fegyver s utolér közülük valamely lelket, ez a maga vétke miatt éretett utol, de vérét az őrálló kezéből kérem el.**” Ezékiel 33:3-6*

Az őrállóknak tehát nem egyfajta kedvenc időtöltésük a trombita állandó fújogatása, hanem önmagukra nézve is élet-halál kérdése, Istentől való felelősségteljes köteletség! Ha ugyanis látják a veszélyt és nem fújják meg a trombitát, akkor az Úr mások halálát is rajtuk kéri számon! Ha elmulasztjuk atyánkfiát figyelmeztetni a veszélyre, ezzel nemcsak őt, hanem magunkat is bajba sodorjuk, ami az életünkbe is kerülhet.

Felelősségük van tehát nemcsak magukért, hanem másokért is!

Tudjuk, hogy a Bibliában minden a mi okulásunkra íratott meg. Az ószövetségi időkben is sok olyan dolog történt, ami újszövetségi események előképe, amikből jó,

ha tanulunk. A zsidó nép, mint Isten választott népe „előképe” az Egyháznak. A zsidó nép történetéből sok mindent megtanulhat tehát az Egyház, amire az Ige sokszor konkrét esetekre utalva is felhívja a figyelmet. Így van ez a Zsidó levél 3. fejezete esetében is. Ez az igeszakasz párhuzamot von a zsidó népnek a pusztában való megkísértése és az Egyház – hívők – megpróbáltatásai és annak következményei között.

Nézzük meg mit is mond ez az Ige-szakasz és mit tanulhatunk meg ebből:

„Annakokáért **szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek**, a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra, Aki hű ahhoz, aki őt rendelte, valamint Mózes is az ő egész házában. Mert ez nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, amennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak. Mert minden háznak van építője, aki pedig mindent elkészített, az Isten az. Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, a hirdetendőknek bizonyosságára, Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, **akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erősen megtartjuk**. Annak okáért amint a Szent Lélek mondja: *Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában*, Ahol a ti atyáitok próbára tevással megkísértének engem és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig. Azért **megharagudtam arra a nemzetségre** és mondtam: mindig tévelygnek szívükben; **ők pedig nem ismerték meg az én útjaimat**. Úgy hogy **megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba. Vigyázzatok atyámfiak**, hogy valaha ne legyen bármelyikötöknek **hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon; hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikötök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által, mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk**. E mondás szerint: *Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor*. Mert kik keseredtek el, mikor ezt hallották? Nemde mindazok, akik kijöttek Egyiptomból Mózes által? **Kikre haragudott pedig meg negyven esztendeig? avagy nem azokra-e, akik vétkeztek**, akiknek teste elhullottak a pusztában? **Kiknek esküdött pedig meg, hogy nem mennek be az ő nyugodalmába, hanemha az engedetleneknek? Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenség miatt.**” Zsidó 3:1-19

Ez az Ige-szakasz egy *figyelmeztetés* az újszövetségi hívők – *szent atyafiak* – számára, akik *mennyei elhívás részesei*. A zsidó nép (is) kijött Egyiptomból (a bűnből - „megtért”) és átment a Vörös-tengeren („bemerítkezett”) és utána következett a pusztai megkísértés. Erről úgy beszél az Ige, hogy Isten azért vitte ki a zsidó népet a pusztába, hogy megpróbálja őket: „mi van a szívükben”? Az egész zsidó népnek – kivétel nélkül – át kellett mennie a pusztán. Senkit sem „kímélt meg” ettől Isten. A maga idejében nem kímélte a saját Fiát sem, aki „*hosszánk hasonlóan megkísértetett*”. *Hosszánk hasonlóan* azt is jelenti, hogy a megtérést és bemerítkezést követően minden hívőnek át kellett menni a „pusztán”, a kísértéseken. Jézus sem kerülte ki a pusztai megpróbáltatást! Jézus is bemerítkezett a Jordánban, rászállt a Szent Szellem és a Szent Szellem vitte ki Őt a pusztába. Tanulságos lehet sok szolgáló számára, hogy Jézus Szent Szellemmel *telve* vitetik a pusztába, hogy a negyven napos kísértés-sorozatot megharcolva,

a próbákban győzelmet aratva, a Szent Szellem *erejével* menjen Galileába és kezdje meg a szolgálatát.

Ez a harcokban győztes kipróbáltság látszott meg a szolgálatán. Bizonyára nem véletlenül kérdezték, hogy „*honnan vannak nála ezek az erők*”, mert nem úgy szolgált, mint a farizeusok, hanem „*mint akinek hatalma van*”. Ebből úgy látszik, hogy a Szent Szellemmel való betöltekezésre szükség van a próbákban való győzelemre, de a próbákban való győzelem az, ami erőssé, *kitartóvá* tesz minket a szolgálatra. Erről beszél Jakab apostol is:

„*Teljes örömmel tartsátok, atyámfiaim, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez*”. Jakab 1:2-3

Nézzük meg most mi is történt a zsidó néppel a pusztában és mire figyelmeztet ez bennünket?

„Ahogyan Mózes hű volt akkor az ő házához, úgy Jézus is hű az Ő házához, akik mi vagyunk”. Jézus hűségének ellenére azonban fontos, hogy amennyire rajtunk áll, hozzá való „**bizodalmunkat és a reménységünket mindvégig erősen megtartsuk**”.

Mi volt a probléma a zsidó néppel a kísértések csábítása közepette a pusztában?

Az, hogy engedetlenségük miatt „*megkeményedett a szívük*” és ezért „**nem ismerték meg az Úr útjait**”. Emiatt a féltőn szerető Isten *megharagudott rájuk és esküvel ígérte meg nekik, hogy „nem fognak bemenni az Ő nyugodalmába:*”

„*Kikre haragudott meg Isten? Azokra, akik vétkeztek!*”

A szerető Isten ránk is haragudni fog, ha vétkezünk, és emiatt megkeményedik a szívünk? Isten a „Vagyok”, ezért a változás gondolata sem merülhet fel Vele kapcsolatban. A válasz tehát teljes bizonyossággal: IGEN, Isten megharagszik azokra a hívőkre, akik tartósan megtérnek bűnt az életükben és nem akarnak abból megtérni: megbánni és elhagyni azt!

„*Kiknek esküdött pedig meg, hogy nem mennek be az Ő nyugodalmába?*” ... „**Az engedetleneknek? Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenség miatt.**”

Itt egy érdekes azonosságot látunk. Az *engedetlenség* és a *hitetlenség* szavakat két egymást követő mondatban, azonos tartalommal használja az Ige.

Tudjuk, hogy „*hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni*”! Isten a kísértésekben megpróbálja a hitünket. Figyeli, hogy a saját teljesítőkéességünket meghaladó hitpróbákban engedelmeskedünk-e az Ő akaratának? Bízunk-e Őbenne, hogy képes teljesíteni azt, amire mi magunktól képtelenek vagyunk; Vele viszont győztesek leszünk. Ehhez az szükséges, hogy ne a láthatókra nézzünk, hanem „*lássuk a láthatatlant*”, mint a hitbeli ősapánk Ábrahám és hitben (Istenbe vetett bizalomban) járjunk és engedelmeskedjünk

Neki. Ez a hitbeli próba volt (sok más próba mellett) a zsidó nép életében a 12 kém esete, akik kikémlelték az Ígéret Földjét. Isten nekik ígérte azt a földet, de csak Istenben és nem a maguk erejében bízva voltak képesek birtokba venni azt. Isten igényelte tőlük a hitüket! A 12 kém közül azonban csak ketten – Józsué és Káleb – látták azt a földet olyannak, hogy Isten erejében bízva legyőzik az ott lakó erősen felfegyverzett népeket. A többiek a „láthatókra nézve” *nem hittek* abban, hogy elfoglalhatják azt a földet, ami azt jelentette, hogy nem bíztak Istenben, mert *Isten nekik ígérte* azt. Ezért Isten megharagudott rájuk és megítélte őket. Tudjuk, hogy abból az egész generációból, akik Egyiptomból kijöttek csak Józsué és Káleb családja ment be az Ígéret Földjére. A többiek *nem hittek* Isten ígéretében és ezért *engedetlenné váltak* és ezért mind elpusztultak a pusztában. Első gondolatra szomorú következtetéseket vonhatnánk le ebből a mai Egyházra nézve, de pontosan ezért figyelmeztet az Ige bennünket, hogy mi ne kövessük el ugyanazt a hibát és okuljunk az ő esetükből.

Mire figyelmeztet bennünket nyomatékosan ez az Ige-szakasz?

- felhívja a veszélyre a figyelmet: „*Vigyázzatok atyámfiai*”!
- ez Isten Szava és nem emberi ijesztgetések! „*Most a Szent Szellem mondja*”!
- a nyomaték kedvéért kétszer is megismétli az Ige, hogy „***ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsetek a szíveteket, mint ... a kísértés napján a pusztában***”.

A veszély utolérhet bennünket újszövetségi hívőket is, annak ellenére, hogy korábban megtértünk („kijöttünk Egyiptomból”), bemezteltünk („átmentünk a vízen”) és Jézus Krisztus gyülekezetének tagjai vagyunk. Ha megkeményítjük a szívünket és folyamatos engedetlenségben vagyunk (vétkezünk Isten vagy embertársaink ellen), akkor

- „*nem ismerjük meg az Úr útját*”, ami az üdvösségre vezet
- és „*az élő Istentől elszakadunk*.”

„Krisztus testének akkor lehetünk része, ***ha a kezdeti bizodalunkat – Isten felé – mindvégig erősen megtartjuk***”. (Ezt jelenti a „keskeny úton” való folyamatos járás)

Az Ige a veszély elkerülésére védekezésként ad egy biztos megoldást:

„Intétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által”.

Amiről az Ige beszél, az egymás bűnére (vétkére, engedetlenségére) való szeretetteljes figyelmeztetést jelent és nem mindenféle, állandó ítéltetését egymásnak, ami sajnos a hívőknek sokkal könnyebben megy, mint a felelősségteljes biblikus intés. A bűnben élő hívő megintése féltő szeretetből kell, hogy fakadjon. Ez által ugyanis a vétkes atyánkfíát az örök haláltól, a kárhozattól akarjuk megmenteni. Az intés elfogadása mindenkinek a saját döntése, de bölcs az, aki elfogadja az intést, mert akkor megmenekül a kárhozattól.

Sajnos az utóbbi időben elterjedt egy helytelen gyakorlat a hívők között. A „Ne ítéletek, hogy ne ítéltessetek” (Máté 7.1) minden megítélésre kiterjesztett káros alkalmazásával számúznak minden megítélést a hívők közül. (Ha a Máté 7.1-5 szövegkörnyezetben értelmezzünk az említett igét, akkor rögtön látjuk, hogy itt csupán egy erkölcsi korlátozásról van szó: ne a nagy bűnökben lévő hívő ítélje meg a másik hívő sokkal kisebb bűnét!) A kialakult helytelen gyakorlat egy nagyon kényelmes hozzáállás a bűnben élő vezetők és tagok szempontjából egyaránt, viszont teljesen ártalmas mind a hívők egyéni, mind pedig a gyülekezet állapota szempontjában, annak végzetes következménye miatt.

Az egyéni és a gyülekezeti élet szentségének megőrzése céljából az intés mindennapi gyakorlására sok ige – és azokon keresztül Isten – szólót fel bennünket, ami azért szükséges, hogy az Egyház sorsa az utolsó ítéletkor ne legyen hasonló, mint a zsidó népé a pusztában.

Az intés gyakorlására, és annak elfogadására jó példa Dávid és Nátán próféta esete.

Dávid király nem az elkövetett bűnei miatt volt kedves Isten előtt és nem azok miatt nevezi őt az ige „Isten szíve szerint valónak”. Ami Istennek nagyon tetszett Dávid magatartásában az egyáltalán nem az elkövetett bűnei voltak, mert azoknak súlyos következményei voltak, hanem ahogyan az elkövetett bűnei miatti az intéshez viszonyult; ahogyan megbánva és elhagyva azokat, megtért azokból. Ismerjük a történetet, amikor Nátán próféta nagyon bölcsen és igen nagy szeretettel megintí Dávidot, a királyt (!) a Betsabéval elkövetett házasságtörése és férje – a hitteus Uriás – megöletése miatt. (2 Sámuel 12.1-23) Nemcsak Dávidtól, de Nátán prófétától is van mit tanulnunk:

- Dávid esetéből azt tudjuk megtanulni, mi az, ami tetszik Istennek a bűnűnkre figyelmeztető intést illetően: bűnbánat gyakorlása és a bűn elhagyása. Figyeljük meg azonban a történetből azt is, hogy Dávid elkövetett bűneinek, a rendezés ellenére is, vannak maradandó, kellemetlen következményei.
- Nátán próféta esetéből pedig azt a finom bölcsességet és nagy-nagy szeretetet tudjuk megtanulni, ahogyan a kedves kis „báránkyás” történettel „rávezeti” Dávidot saját bűne megítélésére és vele mondatja ki az ítéletet saját cselekedete felett. Nátán próféta részéről azonban nem kis bátorság kellett hozzá, hogy kimondja „te vagy az az ember”, aki ezt elkövette, mert – sok próféta társához hasonlóan – „fizethetett volna az életével” is a bátorságáért. Isten előtt azonban Őt is terhelte a felelősség Dávid vétkéért, ezért nem futamodhatott meg, mert különben rajta kérte volna számon Isten a „trombita megfújásának” elmulasztását. Az Úr volt ugyanis, aki küldte Nátán prófétát, hogy feddje meg Dávidot. Ha nem ment volna, ő is engedetlené vált volna Istennek.

Az Úr adjon nekünk hasonló szívet, mint Dávidnak és hasonló bölcsességet, szeretetet és bátorságot, mint Nátán prófétának, hogy *„képesek legyünk egymást inteni”* (Róma 15.14) és *„Intsük egymást minden nap, míg tart a ma, hogy egyikünk se keményítessék meg a bűnnek csalárdsága által”*.

Mi a hosszú élet titka?

Írta: Abonyi Sándorné

Sokan és sokféle módon kutatják ma a világban a hosszú élet titkát. Vannak biológusok, orvosok, kutatók, akik mélyrehatóan vizsgálják az emberi testet felépítő elemeket (sejt-, génkutatás). Eljutottak már az ember klónozási folyamatához is; emberi őssejtekből szerveket tudnak előállítani. A szépségipar és a természetgyógyászat szintén ajánlja termékeit, de ezek is csak részterületekre terjednek ki, pl. ráncosodást megelőző, bőrfeszesítő, immunrendszert növelő készítmények. A valamiből – valamit előállítási folyamat egyre fejlődik, ám az emberi élet meghosszabbítására – beleértve a hibernálást is – a világ még nem talált megoldást.

Ezen nem kell csodálkoznunk, mert az élet és halál, az ember születése és életének hossza Isten kezében van.

*„Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, holott **Ő ad mindenknek életet, lehetet** és mindent; És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait;”* Ap.csel.17.25-26.

Isten az embert saját képmására teremtette és eredeti terve az volt, hogy az ember örökké éljen és a földön élje le az életét.

„És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.” 1 Mózes 1.26.

Az első emberpár Ádám és Éva azonban bűnbe esett, amikor a kígyó által hagyták becsapni magukat. Engedetlenségük miatt Isten kiűzte őket az Édenből, ahol örökké élhettek volna.

*„És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki **ne nyújtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen: Kiküldi őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett.”*** 1 Mózes 3.22-23.

A bűneset következményeként az emberek életébe bejött a halál. Ádám 930 éves volt, amikor meghalt. Utódai, a következő generációk mindegyike még 800-900 évet élt meg. Közülük a legidősebb Metusaleh 969 évet élt.

A bűneset miatt az emberek jelleme megváltozott, az Isten képére teremtett ember egyre jobban elfordult teremtőtől, idegen isteneket kezdett imádni, természete pedig durvává és erőszakossá vált. Ezért Isten úgy döntött, hogy az ember ne legyen képes idő előtt tönkre tenni a földet, ezért életkorát 120 évre csökkentette.

„És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje százhusz esztendő.” 1 Mózes 6.3.

Amikor az emberek elszaporodtak a földön, a bűn pedig már teljesen nyilvánvalóvá vált, Isten megbánta azt is, hogy embert teremtett.

*„És látja az Úr, hogy megsokasodott az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. **Megbánta azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön**, és bánkodik az ő szívében. És monda az Úr: **Eltörlöm az embert, akit teremtettem**, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem.” 1 Mózes 6.5-7.*

Isten terve az volt, hogy özönvíz által pusztítja el a földet és mindent, amit arra teremtett. Ám volt egy család, Noé a feleségével, fiaival, menyével, akik fedhetetlen, igaz életet éltek Isten előtt. Ők kegyelmet találtak az Úrnál és egy bárkát építve megmenekültek az özönvíz elől. Noé ezután hála áldozatot mutatott be az Úrnak, akinek ez oly kedves volt, hogy az alábbi elhatározásra jutott:

„És megérezzi az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolata gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem vesztetem el mind az élő állatot, mint cselekedtem.” 1 Mózes 8.21.

Noé teljes életkora 950 év volt. Fiai: Sém, Hám és Jáfet voltak, akiknek az utódai benépesítették az egész földet az özönvíz után. Ezeknek a generációknak az életkora – Isten döntésének megfelelően – ugrásszerűen lecsökkent. Ábrahám atyja, Táré már csak 205 évig, Ábrahám pedig 175 évig élt. Az ige szerint:

„És kimúlt és meghal Ábrahám, jó vénségben, öregen és betelve az élettel, és takarítatik az ő népéhez.” 1 Mózes 25.8.

Fiának, Izsáknak az életkora 180 esztendő volt. Unokája József, akit testvérei rabszolgának adtak el Egyiptomba, már csak 110 esztendeig élt.

A folyamatból tehát láthatjuk, hogy az ember életkorának hosszúsága folyamatosan lecsökkent az Isten által megszabott időre.

Mivel az emberi szív a bűnös élet következményeként megkeményedett, a jelleme folyamatosan eltorzult és emiatt elfordult Istentől. Isten Ábrahám elhívásával kezdődően a zsidó népet választotta ki arra, hogy az Ő népe legyen. Később, amikor Isten elküldte Mózes népe kiszabadítására az egyiptomi rabszolgaságból, a Sínai hegynél a Hórebbe Törvényt adott a népnek, a Tízparancsolatot, amit Mózes kőtáblákra vésve adott át a zsidó népnek.

A törvényt azért adta Isten,

„Hogy féljed az Urat, a te Istenedet, és megtartsad minden ő rendelését és parancsolatát, amelyeket én parancsolok néked: te és a te fiad, és a te unokád, teljes életedben, és hogy hosszú ideig élhess.” 5 Mózes 6.2.

A törvény parancsolatai alapján tehát bármikor felismerhették, hogy mikor vétkeznek. Isten nem csupán egy olyan cselekedetet, életvitelt várt el, ami emberi félelemből, vagy Isten büntetésétől való félelemből fakadt. Isten azt várta, hogy az iránta érzett szeretetből, az emberi szívből fakadjon fel az engedelmesség a törvénye iránt. A legfőbb parancsolat így fogalmazódott meg:

„...féljed az Urat, a te Istenedet; hogy minden ő útjain jársz, és szeresd őt, és tiszteljed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, és teljes lelkedből,” 5 Mózes 10:12 (Mt 22.37)

„Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez:

Szeresd felebarátodat, mint magadat. (2 Mózes 20.13-17)

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” Máté 22:38-40

Mindamellett, hogy Isten 120 évre lerövidítette az emberek életkorát, a Tízparancsolat megjelenése után világossá tette, hogy ezt a hosszúságú földi életet csak azok élhetik meg, akik követik és betartják az Ő parancsolatait.

Ezért akarja Isten, hogy minden ember megtérjen és az igazság megismerésére eljusson. A döntés szabadságát azonban minden ember számára meghagyta, hogy mindenki választhat: jót (életet) vagy rosszat (halált). (5 Móz.3.15.)

Milyen tényezők játszhatnak szerepet életünk megrövidülésében?

Életünk az Isten által eltervezett 120 évhez képest megrövidülhet, ha életformánk, jellemünk, cselekedeteink negatív irányba változnak:

- „A véreskezű és álnok emberek az emberélet felét se érik el”. Zsolt. 55.24.

- „Élet és halál van a nyelv hatalmában, amelyiket szereti az ember, annak gyümölcsét eszi.” Péld. 18.21.

- „A szelíd szív élteti a testet, az indulat viszont rothasztja a csontokat”. Péld. 14.30.

- „Nem marad büntetlen a hamis tanú és elpusztul, aki hazugságot beszél.” Péld 19.5.

- „Aki apját vagy anyját átkozza, annak mécsese a legnagyobb sötétben alszik ki.” Péld. 20.20.

- „Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat (ami az első parancsolat ígérettel). Hogy jól legyen néked dolgod és hosszú életű légy e földön.” Ef 6:2-3

- „*Aki a fenyítés ellenére is nyakas marad, hirtelen gyógyíthatatlanul összetörik.*” Péld.29.1.

- „*Ne légy fölöttebb bűnös és ne légy bolond: miért halnál meg idő előtt?*” Préd. 7.17.

- „*Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja az Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.*” 1 Kor. 3.17.

A legutóbbi igénél figyelembe kell venni, hogy amikor megtérünk, a Szentlélek lakozást vesz bennünk. Isten elkülönít minket, mint szenteket a maga számára és attól fogva az Övéi vagyunk. Isten elvárja tőlünk, hogy szentekhez illő életet éljünk és ez által a testünket, a „templomot” ne rongáljuk.

Mi okozhat kárt a szervezetünknek?

- Stresszes életmód, a test túlterhelése pl. napi folyamatos 12-16 órás munkavégzés.
- A hétvégi 7. nap, mint pihenő nap figyelmen kívül hagyása.
- Egészségtelen táplálkozás miatt bekövetkező betegségek.
- Alkoholizmus, dohányzás, túlzott kávéfogyasztás, drogok, doppingerek, vágyserkentők használata.
- Ismeretlen eredetű és hatóanyagú gyógyszerek szedése.
- „Istent kísértő” sportok űzése a minél nagyobb adrenalin termelődése érdekében, mely különös élményt nyújt egyeseknek.
- Az éjszakai pihenés lerövidítése, ami a test regenerálódását korlátozza.

Aki tehát „két végén égési gyertyáját”, hamarabb elfogy az élete, hamarabb kialszik a mécsese.

A megrövidült élet kapcsán külön szót kell ejtenünk a 90. zsoltárról, mely Mózesnek, Isten emberének imádsága.

„A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és fáradtság, amely gyorsan tovatűnik, mintha repül-nénk.” Zsoltár 90.10.

Ezen ige alapján sokan úgy gondolják, hogy Isten az ember földi életét 120-ról 80 évre lecsökkentette. Ezért vannak emberek, akik a 70. év betöltése után már készülnek az „elköltözésre”. A 80. év felé haladva pedig már azt emlegetik, hogy napjaik meg vannak számlálva. Ezáltal akaratlanul is átkot mondanak ki magukra. Amennyiben ilyen gondolatok foglalkoztatják az embereket és azonosulnak azzal, a halál szellemét fogadják magukba. Ezt követően ez a szellem fog kimunkálni olyan betegségeket, amik tényleg halálba viszik az embert.

Mózes ebben a zsoltárban arra hívja fel a figyelmet, hogy az ember élete múlandó itt a földön. Ha tartósan bűnben élünk, még ha titkosak is a bűnök, Isten látja azokat és nem hagyhatja következmények nélkül. A büntetése az, hogy nem hagyja 70-80 évnél tovább élni az ilyen embert.

Az 5 Mózes 28-ban Isten átokkal fenýíti azokat, akik figyelmen kívül hagyják az Ő szavát.

„Amiatt, hogy nem szolgáltad az Urat, a te Istenedet örömmel és jó szívvvel, mindennel bővölködvén: Szolgálod majd a te ellenségeidet, akiket reád bocsát az Úr, éhen és szomjan, mezítelen és mindennek szűkében; és vasigát vet a te nyakadra, míglen elpusztít téged.” 5 Mózes 28. 47-48.

„Mindazt a betegséget és mindazt a csapást is, amelyek nincsenek megírva e törvénynek könyvében, reád rakja az Úr, míglen kipusztulsz.” 5 Mózes 28.61.

A megtéréssel kijöttünk a törvény átka alól, de ha nem élünk igaz és szent életet Isten büntetéseként vállalnunk kell cselekedeteink következményeit, mert „a bűn zsoldja halál”.

A Bibliát áttekintve sehol sem találunk Istentől származó olyan további kinyilatkoztatást, amely arról szólna, hogy Isten megbánta volna azt is, hogy 120 évet adott az embernek, hogy a földi élet 80 évre csökkent volna. Erre az ószövetségi ősatyák élete is bizonyíték:

- **Ábrahám** 75 éves volt, amikor elindult Háránból és **175 évet élt** (1 Mózes 25.7) és „eltemettetett jó vénségben.” (1Móz 15:15) Ábrahám felesége Sára 127 évet élt. (1 Mózes 23.1)
- Fia, **Izsák 180 évet élt** – „takarították az ő eleihez vén korban, betelvén az élettel;” (1 Mózes 35. 28-29)
- **Jákób** így mentegetőzik a Fáraó kérdésére válaszolva: „Az én bujdosásom esztendeinek napjai **130 esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyáim élete esztendeinek napjait,**” 1 Mózes 47: 9
- **Mózes** 80 éves volt, amikor az Úr elhívta, hogy szabadítsa ki népét az egyiptomi fogságból. Szolgálati ideje a 80-120 év közötti életkorára esett. **120 évet élt**, és nem homályosodott meg a szeme és nem hagyta el életerejét. (5 Mózes 34.7),

Manapság ha bemegyünk kórházakba, szociális otthonokba sok 90 év fölötti emberrel találkozunk. Olykor közzétesznek a városi lapok fotókat, amikor 100 éves, vagy ettől még öregebb embereket köszöntenek születésnapjukon. Ezek az emberek ma a legkülönbözőbb módon (levegő, föld) szennyezett Európában élték meg ezt a kort. Olvasgatunk azonban arról is, hogy az örmény, orosz népeknél a környezetszennyeződéstől mentes magasabb hegyvidékeken élők, akik a természet gyümölcseit fogyasztják és a

gleccserekből származó friss forrásvizet isszák, az Isten által megszabott 120 évet ma is sokan megélik.

A Mózesnek adott Tízparancsolat, mint ószövetségi törvény, napjainkra is érvényes. Amikor Jézus szolgálatba állt, ezt mondta:

„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lesz.” Máté 5.17-19.

Amikor megtérünk, elfogadjuk Istent Atyánknak és Jézus Krisztust Megváltónknak, Isten a szívünk hústáblájára írja a parancsolatait. Ezért szükséges, hogy azokat önként, szívesen tartsuk be, mert szeretjük Istent és felebarátainkat, akiket nem akarunk megbántani. Vannak azonban, akik nem így élnek.

A gyakorlatban többször megtapasztaltuk azt, hogy valakit arra figyelmeztetve, hogy bűnben él és abból meg kellene térnie a válasza az volt, hogy ne legyünk törvénykezők. Pedig arra, hogy atyánkfiát figyelmeztessük a Mt. 18. 15-17. igék határozottan felszólítanak bennünket. Természetesen a „szálka – gerenda” példázat alapján, aki ezt teszi, annak igaz életet kell élnie. Aki tehát ezt felvállalja, az illető életét hosszabbíthatja meg, sőt az üdvösség elvesztésétől is megóvhatja.

Isten tökéletes szeretetét mutatta ki irántunk akkor, amikor elküldte egyetlen fiát, Jézust, aki saját vérével mosott tisztára minket. A kereszten magára vette bűneinket és azok következményeit, betegségeinket és minden átkot. (1 Ján.4.9-10.)

Hit által Isten gyermekeivé váltunk, aki örök életet adott nekünk. Ez nem csak a zsidó nép kiváltsága, hanem a „pogányoké” is. A földi élet tehát az Isten által megengedett 120 év után (illetve halálunk után) sem ér véget. Jézus a feltámadásával példát mutatott nekünk arra, hogy ahogyan Ő feltámadt, mi is fel fogunk támadni és új testben, örök időig fogunk élni: az örök időig azt jelenti, hogy a feltámadás után már nem halunk meg. Ez aztán az igazán hosszú élet! Isten Jézus – a második Ádám – váltság műve által helyreállítja a bűn bejövetele előtti állapotot, amikor nem volt halál.

A kérdés csak az, hogy a feltámadás utáni életünket Isten országában, Jézus Krisztussal a földre visszajöve és vele uralkodva éljük le, vagy az örök kárban.

„Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon.” János 6.40.

„Aki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözüli; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.” Márk 16.16.

*„De akik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak: **Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlóak az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai.**” Lukács 20.35-36.*

Összefoglalásul tehát a hosszú élet titka:

- Szeretni Istent, az Urat teljes szívünkkel, lelkünkkel és minden erőnkkel.
- Szeretni felebarátunkat, mint önmagunkat.
- Megismerni és megtartani Isten parancsolatait. Szentségben és igazságban járni, a próbákban mindvégig kitartani, üdvösségünket megőrizni.
- Oltalmazzuk testünket, ami a Szentlélek temploma és szándékosan ne tegyük azt tönkre.
- Hit által törekedjünk a tökéletességre. Engedjük be szívünkbe az igazság beszédét, legyünk taníthatók.
- Ne engedjük az utolsó idők csábításainak: a test kívánságait követve ne tévelyegjünk, a tanításokat megítélve szűrjük ki a hamis beszédeket, hamis próféciákat. Ne barátkozzunk a világgal, mert ez ellenségeskedés Istennel, amiért fenyítés jár.
- Minden nehézség ellenére ne vegyük le a szemünket Jézusról. Maradjunk a keskeny úton, amit Jézus készített el számunkra. Ne térjünk le arról sem jobbra, se balra.
- Vigyázzunk, hogy nevünk ne töröltessen ki az Élet Könyvéből.

Tanmese a kegyelemről

Az utóbbi időben különböző fórumokon sok szó esett a hamis kegyelemről, annak jellemzőiről és veszélyeiről. De mi is valójában az igaz kegyelem? Erről szól ez a valóságban is elképzelhető kis tanmese – kicsit szokatlan, allegorikus stílusban – a kegyelem működését magyarázva, remélhetőleg sok tanulsággal.

Volt egyszer (van és lesz is) egy ország, aminek Isten Ország a neve. Ebben az országban az öreg és bölcs király az uralkodást egyetlen fiára bízta, korlátlan hatalmat adva neki. Ezt a Mindenható ifjú királyt a történetünkben nevezzük most Kegyelem királyának. Kegyelem király *igazsággal és békességgel* akar uralkodni alattvalói felett, amihez olyan segítőtársra van szüksége, aki ott tud lenni minden alattvaló mellett és gondoskodni tud róla, hogy az országban folyamatosan igazság és békesség legyen. Ezért kéri az ő Atyját, küldje el neki a Szent Szellemet, a Pártfogót, akiről tudja, hogy az *igazság és az ékes rend* képviselője, aki gyűlöli a bűnt, és ezért az Igazsággal szemben tanúsított minden törvényszegést megítél és megbüntet.

Kegyelem királynak messzi útra kellett mennie, és amíg vissza nem tért, országának igazgatását a bölcs Atya által elküldött Pártfogóra – Szent Szellemre – bízta, aki jó barátja Kegyelem királynak. Jól megértik egymást mindenben, ezért az ifjú király megbízza benne, hogy országa jó kezekben lesz. „Online” kapcsolatban vannak és folyamatosan mindent egyeztetnek egymással. Tökéletes egységben munkálkodnak figyelembe véve és állandóan tiszteletben tartva az Atya akaratát.

Kegyelem király a Szent Szellemre bízta, hogy országában igazság és békesség uralkodjon. A Szent Szellem kipróbált vezető, aki szereteti az igazságot és gyűlöli a hamisságot, ezért a király minden hatalmat ráruház, kivéve a királynak kegyelmet adó hatalmát. Szent Szellemet a csalhatatlanul igazságos és féltő, megmentő szeretet vezérli mindenben, ezért elítél és megbüntet mindent, ami nem az igazság szerint való, ami megzavarja a békességet jó barátja Kegyelem király országban. Ezért Szent Szellemnek első dolga, hogy írásba rögzítse mindazt, amit az igazság és békesség megőrzése érdekében minden alattvalótól el akar várni. Elkészített egy törvénykönyvet, amit nevezzünk a Szeretet Törvényének. Ebben Tíz fő parancsolat megtartását várja el minden alattvalótól, amit az öreg király által elhívott Látók részletesen kifejtenek az Ő útmutatásai alapján. (Az ebben szereplő parancsolatok gyűjteményét sokan Szent Bibliaként ismerik.) A Szeretet Törvényének tartalmát a Tartalomjegyzék Tíz fő parancsolatban foglalja össze. A könyvhöz Kegyelem ír néhány ajánló sort, tömören összefoglalva az egész könyv lényegét:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” Máté 22. 37-40.

Kegyelem király törvénytisztelő, Ő maga is *betöltött minden parancsolatot*, amikor az Atya megbízásából a földön járt megalapítani Isten Országát.

A Szent Szellem ezt követően úgy rendelkezik, hogy a Szeretet Törvényéből annyi kis könyvecskét nyomtassanak, amennyi alattvaló van Isten Országában és mindenki a nyakába akasztva, a szíve felett viselje azt. A kis könyvecskének Szent Szellem a Lelkiismeret nevet adta. Elrendelte azt is, hogy mindenki állandóan tanulmányozza a könyvecskét és *gondolkodjon az abban leírtakon éjjel és nappal és mindent úgy is cselekedjen, amint írva van abban, mert akkor lesz jó dolga és akkor boldogul*. Elrendelte Szent Szellem továbbá azt is az alattvalók, a „szentek gyülekezete” számára, hogy aki tisztában van a könyvecske tartalmával és azzal összhangban, annak engedelmeskedve él, annak kötelessége másokat is figyelmeztetni, ha valaki valami törvénytenséget követ el, megsértve azzal a Szeretet Törvényének parancsolatait – Kegyelem király akaratát.

A király nyilvánvalóvá tette, hogy az Igazság és a Békesség érdekében szükségesnek tartja a Szeretet Törvényének betartását az országában és *azon fogja lemérni, hogy alattvalói mennyire szeretik és tisztelik a Királyt, hogy mennyire fogják betartani a Szeretet Törvényében leírt parancsolatokat*.

Adódik egyszer, hogy három jó barát – Okos Szűz, Bolond Szűz és Képmutató – bűncselekményt követnek el és az Igaz Bíró, a Szent Szellem a „szentek közössége” elé viszik őket a Szeretet Törvényében leírt parancsolat be nem tartása miatt.

Szent Szellem, az Igaz Bíró megítéli a három jó barátot, mert a lehető legnagyobb szeretetlenséget követték el, megsértették ugyanis a Szeretet Törvényében lévő első Nagy Parancsolatot, azaz nem szerették és tisztelték Mindenható Urukat és királyukat, mert semmibe vették a könyvecskében leírtakat. Nem tanulmányozták a könyvben leírtakat éjjel és nappal és ezért bűnt követtek el. Képmutató előjáró volt a „szentek gyülekezetében” és gyakran prédikált arról, hogy „ne ítéletek, hogy ne ítéltessetek”, valamint, hogy „ne érintsd Isten felkentjét”. Sokszor emlegetett lázadást és varázslást is, ha valaki valamiben nem engedelmeskedett neki, vagy kritizálni merte az előjáró(k) életében lévő rendezetlenségeket. Mivel sokan nem merték az embereknek a szemébe mondani bűneiket ezért a könnyebb megoldást választották. Elmondtak mindent Susárlónak, akiről tudták, hogy Képmutató barátja és úgyis elmond mindent neki. Képmutató mindenkiről tudott mindent, így aztán nem mertek ellene szólani, mert legtöbbjük életében volt valami rendezetlenség. Képmutató így állandó félelemben tartott mindenkit.

A „szentek gyülekezete” végül is kimondta a végső ítéletet: Okos Szűzet és Bolond Szűzet halálra ítélték, és börtönbe kerültek. Képmutatót pedig, bizonyíték híján felmentettek és élte tovább vígan az életét, sőt folytathatta szolgálatát is.

Telt az idő és Okos Szűz és Bolond Szűz már egy ideje a börtönben ülnek és kivégzésükre várnak. Helyzetük különböző módon hatott rájuk.

Okos Szüzet állandóan vádolta a Lelkiismeret és sokszor éjszakákat töltött ébren a könyvecskét olvasva. Minél jobban megismerte az Igazságot, annál nagyobb lett a teher rajta. Egy idő után eldöntötte, hogy ezt nem bírja tovább és szeretne ettől a tehertől végleg megszabadulni. Mély bűnbánatot tartott. Minden bűnét megbánta és gondolatban bocsánatot kért Kegyelem királytól és Szent Szellemtől, hogy engedetlen volt velük szemben és rossz példájával másokat is a törvénytelenység, a bűn elkövetésére bátorított. Rájött, hogy valójában most tért meg igazán, korábban ő is egy képmutató, keresztyén színezetű világi életet élt! Megfogadta, hogy ha kiszabadulna innen, minden erejével azon lenne, hogy többé ne kövessen el semmi törvényteleniséget. Ettől fogva még szorgalmasabban tanulmányozta a Szeretet Törvényét, ami a változatlan körülmények ellenére is nagy békességet adott neki. Már a rá váró halálos ítélettől sem félt. Szívébe békesség költözött és többé nem zavarta az sem, hogy hol van és ha kivégzik is, mert tudta, hogy lelke már az Úré és örök élete van. A legnagyobb szeretettel tudott gondolni Kegyelem királyra és Szent Szellemre, az Igaz Bíróra.

Bolond Szüzet azonban teljesen más gondolatok foglalkoztatták. Megkeményedett a szíve és állandóan lázadt minden ellen. Szeretetlenlenséggel és törvényeskedéssel vádolta a „szentek közösségében” lévő társait, akik szerinte félreismerték a Szeretet Törvényét és igazságtalanul vádolták be őt az Igaz Bíró, a Szent Szellem előtt. Lázadásában nem sok gondot fordított a nyakában lógó könyvecske tanulmányozására sem. Így nem is értett meg belőle sok mindent, mert háborgása miatt eltompult a lelkiismerete és egyre furcsább gondolatai támadtak. Mindezek ellenére minden éjjel jól aludt, de amikor ébren volt szívében állandóan háborgás volt a Szeretet Törvénye miatt. Néha beleolvasott a könyvecskébe, de az Ószövetséget rendszerint kihagyta. Emlékezett rá, hogy néhányan mondták neki a „szentek gyülekezetében”, hogy az ma már nem érvényes, mert mi az Újszövetség – a KEGYELEM – időszakában élünk. Milyen szeretetlenlenség így megfosztani az embereket a szabadságuktól és fogságra vinni őket a Szeretet Törvénye nevében, a Törvény jármát akasztva rájuk – gondolta. A Szeretet Törvénye nem lehet ilyen és bizonyára Kegyelem királya sem így gondolja ezt. Az Újszövetségből megtanult néhány ígét, amik nagyon kedvesek voltak számára és azok mind az ő elképzelését támasztották alá. Ezeket állandóan megvallotta, mert megerősítették őt elferdült gondolkodásában. Végül már maga is elhitte, hogy ez az igazság, pedig közben becsapás áldozatává vált.

Egy nap Kegyelem király egy baráti vacsorára magához hívatta barátját, Szent Szellemet és a következőt mondja neki: szeretném kifejezni minden alattvalóm felé, hogy egy könyörületes, kegyelmet gyakorló király vagyok, aki képes az általa elfogadott és kiadott Szeretet Törvényében leírt parancsolatokon túl is kegyelmet gyakorolni, és megadni minden bűnös embernek az új élet lehetőségét. Egy Mindenható Úr vagyok, aki kivételt tehetek a Szeretet Törvényében leírtak alól is, amit azonban továbbra is jónak és kötelezőnek tartok minden alattvalóm számára. A kegyelmem kifejezéseként most kegyelemben fogok részesíteni minden, börtönben lévő halálra ítéltet. Kiadok számukra egy névre szóló Kegyelem Levelet, aláírással és pecsétemmel ellátva, ami egyfajta menlevél lesz a számukra és mentesíti őket minden zaklatás alól a kiszabadulásukat követően. Ennek birtokában teljesen szabadok, senki sem kérheti számon

rajtuk korábbi bűnük büntetését és senki sem róhatja azt fel nekik, mert minden korábbi bűnüket elengedem. Szeretném kifejezni azonban azt is, hogy az általam elfogadott és jóváhagyott Szeretet Törvénye mellett egyedül én, Kegyelem király rendelkezem a kegyelem gyakorlásnak ezzel a jogával és bárki a „szentek közösségben”, aki felmentést ad a Szeretet Törvényében lévő egyetlen parancsot alól, az Kegyelem király hatáskörét sérti meg, mert a Mindenható királlyal tette magát egyenlővé.

Kedves barátom, Szent Szellem! Tudom, hogy te az igazság szellemét képviseled és gyűlölsz minden törvényteleniséget (bűnt) és ezt én maximálisan tiszteletben tartom. Nem szeretném, ha bármi félreértésre adna okot az Én kegyelmem. A kiadott névre szóló Kegyelem Leveleim nem teszik semmissé a Szeretet Törvényét sem az abban leírtakat, hanem sokkal inkább megerősítik azt. Ha az általam kegyelemben részesült emberek kiszabadulnak a börtönből kötelesek azonnal jelentkezni nálad és kérlek, oktasd ki őket, hogy megértsék, hogy az általam kiadott Kegyelem Levél csak a korábbi bűnök következményétől mentesíti őket és nem mindenre kiterjedő érvényű. Egyszer elnéztem tudatlanságukat, de most már nem tudatlanok, és mindent számon fogok kérni rajtuk. Kérlek tudatosítsd velük azt, hogy kiszabadulásuk után bármilyen bűnt követnek is el, azt Velem szembeni engedetlenségnek, tiszteletlenségnek; a kegyelmem erejének sárba tiprásának fogom tekinteni. Az életemmel fizettem azért, hogy másokat kegyelemben részesíthessek, ezért akik olyan gazemberek, hogy ezt semmibe veszik, „visszaeső bűnösökként” a legsúlyosabb ítéletben – örök halálban – részesüljenek.

A börtönből kiszabadult két barátot az Igaz Bíró magához hívatta és tájékoztatta őket a kegyelem érvényességével kapcsolatban mindarról, amire Kegyelem király nyomatköszönősen felhívta figyelmét.

Végül megkérdezte őket: Tiszta? Világos? Egyértelmű? Megértettétek?

Okos Szűz jó lelkiismerettel és nagy hálával gondolt megmenekülésére. Bólogatott és igent mondott.

Bolond szűz – emlékezve néhány gyülekezeti tag ellentmondó véleményére – mély meggyőződés nélkül, és a váratlanul jött szabadságnak megörülve, sietve mondta: igen, persze.

Ettől kezdve Okos Szűz és Bolond Szűz szorgalmasan jártak ismét a „szentek gyülekezetébe”. Volt azonban egy figyelemre méltó különbség a viselkedésükben.

Okos Szűz elrejtette Kegyelem Levelét a kis könyvecskéjében, amit a szíve fölött hordott, hogy minden nap, amikor kinyitja azt, sose felejtse el, hogy megmenekült a haláltól. Ezért végtelen hálával gondolt minden nap Kegyelem királyra és sosem követett el bűnt többé. Megtapasztalta, hogy Kegyelem király levele *mindig elegendő erőt adott neki ahhoz, hogy megmentsse bármi bűn elkövetésétől*. Amikor nehéz időkben a saját ereje már-már elfogyott, mindig eszébe jutott Kegyelem király levele, ami ilyenkor megerősítette őt és megóvta a bűn elkövetésétől.

Bolond Szűz ezzel szemben állandóan a Kegyelem Levelét mutogatta mindenkinek és elsősorban azokkal volt közösségben, akik korábban is mindig a kegyelmet emlegették. Most így bátorította őket. Látjátok? Nincs semmi probléma. Nyugodtan vétkezhetem, mert van kegyelem és kezemben a Király kegyelem levele, amit Igaz Bíró is köteles tudomásul venni és nem árthat nekem semmiben, még ha bűnt követnék is el. A jó hangulat miatt eljárt ugyan a „szentek közösségébe”, de a szentség kérdését ezek után még annyira sem tudta komolyan venni. Ha valaki – az általa „törvényeskedők táborának” nevezett csoportból – figyelmeztetni próbálta őt valamire, mindig csak legyintett egyet: törvénykező – mondta, és figyelemre sem méltatta. Ha lehet ezért inkább mindig került a „szenteskedőket”, mert tudat alatt érezte – és ezt magának sem merte bevallani igazán –, hogy talán mégis igazuk lehet, amivel nem mert sosem szembenézni. Egyszerűen jól érezte így magát és nem engedte, hogy bármi elvegye a kedvét és az örömét.

Képmutató az első adandó alkalommal mosolyogva, fülig érő szájjal üdvözölte két régi jó barátját, akik bűntársai voltak. Okos Szűz a börtönévek alatt sokkal okosabb lett, mint korábban és azonnal észrevette Képmutató hamis örömét és látszólagos barátkozó magatartását. Felfordult a gyomra és legszívesebben elszaladt volna, de nem tehetette, mert annyira tisztelte az előljáróját.

Képmutató elkezdett a két régi barátal ismét a régihez hasonló dolgokról beszélgetni. Okos Szűz kihasználta a lehetőséget, és a nála lévő Kegyelem Levél birtokában erőt vett undorán és szeretettel és alázattal elmondta bizonyosságát. Képmutató látszólag türelmesen hallgatta, de közben finoman oldalba bökte Bolond Szüzet. Okos Szűz ezt követően határozottan kijelentette, hogy a jövőben nem akar velük többet találkozni és semmiben sem akar velük közösséget vállalni, míg meg nem térnek; és otthagya őket.

Az ottmaradt két jó barátához most az ellenséges ország – Sátán királyságának – egyik küldötte lépett oda, akit Kísértőnek hívnak. Régi jó ismerősként és örömmel üdvözölték egymást, mert annak idején az egész bűncselekményt Kísértő tervelte ki. Ravasz módon most is azt bizonygatta nekik, hogy nincs semmi baj, nem kell olyan komolyan venni a dolgokat, hanem jobban kell vigyázni és kész. Különben is, mindenki tudja, hogy a „szeretet sok bűnt elfedez” – mondta. Fantasztikus lehetőség ez a Kegyelem Levél dolog, mert ha bűnt követ is el valaki, akkor kap egy ilyen Kegyelem Levelt, aminek birtokában nyugodtan tovább vétkezhet; hát ez egyenesen fantasztikus. Most már nem kell *rettegni a bűn elkövetése miatt*, mert ha vétkezünk is Kegyelem király ad egy Kegyelem Levelt és attól fogva mindenki teljes szabadságban, úgy él, ahogy akar.

Kísértő újabb tervet eszelt ki és ezek után nem volt nehéz rávenni Képmutatót és Bolond Szüzet, hogy ismét elkövessenek egy bűncselekményt. Mivel nincs olyan titok, ami ki ne tudódna, ez is kitudódott. Susárló, mint a *kovász hatékonyan munkálkodott és sokakat megfertőzött a gyülekezetben*, ezért nem kellett sok idő hozzá, hogy mindenki tudjon mindent.

Mivel azonban egyedül csak Okos Szűz mert ellene tanúskodni Képmutató ismét megúsza. *Néhányan még emlékeztek az igéből, hogy előjáró ellen legalább két-három tanúbizonyság szükséges.* Bolond Szűzre azonban sikerült rábizonyítani bűnösségét, őt azonban ez egyáltalán nem izgatta, mert bízott a király Kegyelem Levélében. Kegyelem király felhatalmazása alapján Szent Szellem, az Igaz Bíró azonban Bolond Szűz Kegyelem Levele ellenére kimondta rá az ítéletet: örök halál.

Bolond Szűz még ekkor sem vette komolyan a dolgot és Kegyelem Levelét lobogtatva Kegyelem királyhoz fellebbezett. Szent Szellem ekkor maga mellé vett két-három gyülekezeti tagot a „szentek közösségéből” és elutaztak Bolond Szűzzel együtt Isten városába, és megálltak a Kegyelem Királyi széke előtt. Szent Szellem megismertette Kegyelem királlyal Bolond Szűz vétkeit és a gyülekezet által kimondott örök halál ítéletét. Bolond Szűz erre mosolyogva és magabiztosan átadta Kegyelem királynak az általa aláírt és lepecsételt, nevére szóló Kegyelem Levelét. Erre a király végtelen haragra gerjedt: „*Távozz tőlem, te gonosztevő*” – mondta.

Mikor kicsit lecsillapodott a király haragja megkérte Szent Szellemet, az Igaz Bírót, hogy a Szeretet Törvényéből frissítse fel az emberek ismeretét és mutassa meg nekik azokat az ígéket, amiket korábban messze elkerültek, amik alátámasztják az Ő ítéletének jogosságát.

A király ismét megszólalt: *nem azért jöttem, hogy eltöröljem az Atyám által adott Törvényt, hanem hogy betöltssem azt.* Mindenki tehát, aki nem tartja meg az én Szeretet Törvényemben lévő parancsolatokat az hasonló ítéletre számíthat. Ezt Én mondom a Kegyelem Királya, aki egyben a Szeretet is vagyok: „*nem azért küldött engem az Atya, hogy kárhoztassam ezt a világot, hanem, hogy megtartassék általam. Aki hisz és bízik bennem, az el nem kárhozik, de ha valaki nem hisz máris elkárhozott, mert nem hitt az én Atyám fiának nevében*”.

A király intett – vége a fogadásnak.

Kegyelem király hívatta a börtönőröket és átadta neki az elítéltet. A börtönőrök Pokol nevű városba, a Külső Sötétség nevű börtönbe szállították Bolond Szűzet, a többi síró és fogukat csikorgató fogoly közé – örök időkre.

A kis küldöttség pedig igazi Istenfélelemmel – sírva és remegve – tért vissza a „szentek közösségébe” és elmondták Kegyelem király ítéletét, ami az egész gyülekezetben szent félelmet váltott ki. Eddig mindig voltak látogatók és érdeklődők a gyülekezetben, mert számukra is vonzó programokat szerveztek, de ettől fogva, ha összejöttek, a hálaadás, az imádság és a bűnök megvallása lett a legfontosabb elfoglaltságuk. Legtöbben a „mulasztás bűnét” vallották meg, mert passzív magatartásuk miatt *sok mindent nem tettek meg, amit megtehettek volna.* Sokan nem munkálkodtak a Menyegzői *fehér ruhájukon* és ezzel veszélybe sodorták saját üdvösségüket, találkozásukat a Vőlegénnyel.

Többen azok közül, akik az utóbbi időben szervezett nagyszabású, műsorral egybekötött „evangélizációs alkalmakon tértek meg” úgy döntöttek, hogy ha ilyen a *szentek közössége*, akkor ők inkább elmennek, mert ők továbbra is a „széles úton” akarnak járni és ezért olyan „gyülekezetet” keresnek maguknak, ahol *feltétel nélküli szeretettel* fogadják őket, a hozzájuk hasonlókkal együtt. A kis küldöttség tagjai most bátorságot vettek és első dolguk az volt, hogy odamentek Képmutatóhoz, és határozottan közölték vele, hogy vagy a „szentek közössége” elé viszik az ügyét, vagy elmegy ő is a többi képmutatóval együtt, akiket nevezzünk Megtévesztetteknek. Képmutató gyorsan döntött: elment a többiekkel együtt.

Meglepetésükre jelentkeztek azonban a „szentek gyülekezetében” olyan új, valóban megtért emberek, akiket eddig sosem láttak, mert nem akartak *elegyedni* velük, ezért inkább csak kívülről figyelték az eseményeket. Inkább imádkoztak értük és távol tartották magukat tőlük, mert a bűnt csupán egy problémaként kezelték, nem tulajdonítva annak jelentőséget az örök élet szempontjából. Most azonban tiszta szívvel jöttek közéjük és megerősítették a szövetséget egymással.

Ez azonban már nem vonzotta az alternatív szórakozásra vágyó világi embereket és ezért ettől fogva már nem látogatták őket. Félték ugyanis közéjük jönni, elegyedni velük, mert állandóan bűnösnek érezték magukat közöttük és ez nagyon zavarta őket.

Voltak azonban olyanok is, akiket az Úr küldött és ők meglátták Isten dicsőségét felragyogni a „szentek közösségén”.

„És az Úr szaporította minden nap a gyülekezetet üdvözülőkkel.”

Ámen.